

MANUSKRIPTER / MANUSCRIPTS

Don Quixote (Lau Lauritzen Sr., DK, 1926)

Nordisk Films Kompagni

Ps 3/a (pdf: p. 2–120)

Ps 3/b (pdf: p. 121–162)

Det Danske Filminstitut / Danish Film Institute

Nr. ~~Da. 10~~ 753/a

DON QUIXOTE (DK, Lau Lauritzen,
1926)

Gjalme Hansen

A/s Dansk Film Industri
Palladium Film
Regissørkontoret

Lucasde

Vardehuset 241. 242. 243.
246. 248

Varde i Vardehuset

249. 251. 259

Loftskummet i 20

260

Don Quixote
Sancho Panza
Lucinda -
Dorothea -
Cardenio -
Fernando -
Præsten
Barberen
Samson Caroso
Varten
Vartunden
Husholdereken
Søsterdatteren
Marathonen
Lucindas Luder
Lucindas Moder
Lucindas Søster
Kryddereren
~~Lots~~
Løvspresteren
Kivlegen
Cardenios Luder
Dorotheas Terne

Carl Schumborn
Karael Madson
Carum Villa
his Baudily
So allekjung
Carl Heeleracub
Chr. Schrøder
Regner Pjæcke
Torben Møyer
Aage Pedal
Constance Rasmussen
Agis Winkling
Vera Hansen
Ogø Jensen
Philip Bech
Vera Seidelmann
Kaarud Rostrop
Emil Henriks
Oscar Striboet
Axel Larsen
Vilhelm Wiehel
Lilly Freitag

Den sindrige Adelsmand
Don QuiXote af la Manchas
Levnet og Bedrifter.
af
Micuel de cervantes Saavedra.

Tekst: Det er 300 Aar siden, denne Roman udkom, der den Dag i Dag er
Verdens mest brømt, ligesom den i lang Tid var den mest af-
elstet
holdte. Den har i Tidernes Løb været læst af mangfoldige og
tydet paa mangfoldige Maader. Børnene har moret sig over den,
og gamle har berømmet den.

1. Her toner Teksten over til et Billede, hvor man ser Cervantes sidde og skrive paa Don Q. Naar Billedet har været længe nok, til at Tilskuerne har kunnet opfange Interieret og den Stensning, der skal lægges i Billedet, tager Cervantes forskellige Ark frem, han har skrevet paa, og læser i dem.

2. Man ser i Nærbillede første Side og følgende Tekst:

Tekst: Paa et Sted i Provinsen la Mancha, hvis Navn jeg ikke gider
huske-

3. Her ser man et typisk Billede af la Mancha Sletten, Billedet afbrydes af følgende Tekst:

Tekst: Et spansk Ordsprog siger, at naar en Lærke vil flyve til la

~~4 1/2 Pa~~
—

Sletten, maa den tage Proviant med-

Billedet af la Mancha Sletten fortsættes, optaget paa en saad-
dan Maade, at man klart faar Indtryk af set store Øde, der
hersker der-

Tekst: Levede der for ikke saa mange Aar siden en Landodelsmand af
dem, som ejer en Lanse paa et Stativ, et gammelt Skjold, en
skindmager Ridehest og en Jagthund.

4. Man ser nu et Billede af Don Q. siddende i sit Bibliotek og
læse Ridderromaner, hans kæreste Beskæftigelse.

Tekst: I alle sine ledige Timer, hvilket vil sige de fleste i Aaret
hengav han sig til Læsningen af Ridderromaner med saadan Iver
og Interesse, at han forsømte baade sin Jagt og Forvaltnin-
gen af sit Gods.

Paa Bordet og paa Gulvet foran ham ligger forskellige Roma-
ner opslaaet. Han læser synlig ophidset og smider pludselig
Bogen fra sig, griber en anden og blader ivrigt. Lægger sig
dømmende tilbage i Stolen. Tager efter sit Sværd, som staar
opstillet ved siden af ham og holder det op for sig,

5. Ved Døren i Biblioteksverrelset staar halvt skjult Sesterdat-
teren, Husholdersken og Barberen, de iagttager med Bekymring
Don Q. og taler hvæskende sammen.

6. Korridor med Indgang til Don Q.'s Bibliotek. Man ser de tre

feromtalte henne ved Døren spejdende ind i Biblioteket. Præsten kommer gasende med forsigtige Skridt. Han heres dog af de tre, der hurtigt vender sig og gaar ham i Møde. Han faar en hastig Forklaring om Don Q.s Tilstand.

7. Nærbillede af Barberen der forklarer Præsten, at Don Q, nu har faaet den Ide selv at ville være vandrende Ridder. 7

Tekst: Tænk, Hr. Pastor, nu vil han selv drage ud som vandrende Ridder, hevne Uret, bekæmpe Troldmand og befri fangne Prinsesser og Gud ved, hvad det er, han fantaserer om.

8. Nærbillede af Præsten, der forfærdet hører paa Barberens Beretning. 8

9. Præsten skyder lempeligt de andre til Side og lister sig stille hen mod Biblioteksderen, fulgt i Hælende af de tre. 9

10. Inde i Biblioteket. Don Q. befinder sig i vild Kamp mod indbildte Fjender, som man ser tone frem fra forskellige Kroge og forsvinde, efterhaanden som Don Q. besejrer dem. 10

11. De fire i Døraabningen med Præsten forrest ser bekymrede paa hans Færd. Præsten gaar langsomt frem mod Don Q. 11

12. Hele Biblioteksverrelset. Præsten nærmer sig forsigtigt den kæmpende Don Q., der netop nu gør det af med en usynlig Fjende, hvorefter han indtager en Holdning som en Triumfator. Øjeblikket er nu gunstigt for Præsten, der roligt og stille lægger sin Haand paa Don Q.s Skulder. Don Q. vender sig, genkender øjeblikkelig Præsten, ranker sig endnu mere, 12

1
Primer
2-8

St. H. Finley

idet han peger paa det tomme Gulv foran sig.

Tekst: Se Hr. Pastor. Her ligger den første arge Troldkarl besejret ved min Arms Styrke.

13. Nærbillede af Barberen, Søsterdatteren og Husholdresken, der med store Øjne stirrer paa det tomme Gulv og derefter paa Præsten og Don Q. 13.

14. Nærbillede af Præsten og Don Q. Præsten forsøger at tale Fornuft til Don Q. Dog ser man, Don Q. intet opfatter af Præstens Tale, og pludselig standser han med en højtidelig Haandbevægelse Præstens Ordstrøm og siger: 14.

Tekst: I maa ikke spille min Tid, Hr. Pastor, thi jeg har meget at varetage.

hvorefter han med en højtidelig Hilsen og en stolt Holdning fjerner sig.

15. Hele Biblioteket. Don Q. ~~kommer~~ forlader Biblioteket, støttet til sit Sværd. De 4 ser efter ham med en Blanding af Bekymring og Arbejdighed, og følger langsomt efter. 15

16. Loftsrum med Trappe. Don Q. kommer langsomt og værdigt op ad Trappen, begynder at rode i noget gammelt Skrammel, bestaaende af gammelt Husgeraad, Dele af en gammel Rustning, gamle Vaaben og forskellige andre unyttige Ting, 16

17. Det naderste af Trappen. De fire følger langsomt efter. 17
18. ~~Uden for Don Q.'s Hus. Samson Carrasco kommer hurtigt og gaar ind.~~ 18
19. Biblioteksværelset. Samson Carrasco kommer ind, ser sig forundret om, fordi han ingen træffer, gaar ud samme Vej som de 19
øvrige.
20. Loftet. Don Q. har fundet frem en Hjelm, som han prøver paa sit Hoved. Han ser kritisk paa den, da den mangler Visir, men beslutter sig dog til at anvende den. Sætter den paa sit Hoved og begynder nu at rode ved Stumperne af en gammel Rustning. 20
21. Paa Trappen ser man de fire spændt følge ham. Samson Carrasco kommer sagte op og slutter sig til Gruppen. Han faar en hviskende Forklaring af Barberen. Præsten vender sig og betyder dem med en Haandbevægelse at stige ned. 21
22. Biblioteksværelset. Alle undtagen Don Q. kommer ned i Biblioteket. De stiller sig i en Gruppe med Præsten som Midtpunkt. Præsten taler hemmelighedsfuldt og dæmpet til dem. 22
23. Nærbillede af Præsten, der taler. 23
- Tekst: Lad os nu forholde os rolige og se, hvad han vil gøre. I Morgen tidlig kommer jeg herhen, og vi faar da se.

Tekst: Men allerede ved Solopgang drog Don Q. ud paa sin første E-ventyrsfærd.

24. Uden for Don Q.s Hus. Don Q. i fuld Rustning og med Pap-hjelm rider paa sin Rocinante bort fra Huset. 24

25. Et smukt Billede fra la Mancha Sletten, hvor man ser Don Q. 25
stolt og alvorlig komme ridende.

Tekst: Don Q. havde læst i sine Romaner, at en vandrende Ridder maatte have en Hjerterdame, til hvis Ære han udferte sine store Bedrifter. - Men hvor var hun at finde?

26. Parti fra Toboso. Aldonza Lorenzo i færd med at fodre Svin 26
Don Q. kommer ridende, standser sin Rocinante, da han ser Aldonza.

27. Billede af Aldonza, der vender sig og forundret ser paa den 27
mærkelige Skikkelse.

28. Nærbillede af Don Q., der ser paa Aldonza. 28

29. Billede af Aldonza, som toner over til et skønt Billede af 29
en fint paaklædt og smuk Dame, saaledes som Don Q.s Fantasi forestiller hende.

30 Billede af Don Q., der fornemt hilser den skønne, springer 30

springer af Hesten, kaster sig paa Kna for hende og udbryder:

Tekst: Oh skenne Dulcinea af Toboso: ved Tanken om din Dejlighed vil min veldige Arm udføre uhørte Bedrifter.

31. Nærbillede af Dulcinea, der glørumt og maabende paa den mærkelige Fremtoning. 31

32. Ud fra en Gaard kommer en Tjenestekarl. Han standser med samme Udtryk af forbavselse som Dulcinea. 32

33. Don Q. er nu til Hest, hilser med sin Lanse, sporer sin Rocinante og galloperer bort, efterladende Aldonza i stum Forbavselse. Tjenestekarlen kommer løbende hen til hende og spørger forbavset, hvem det var. 33

34. Nærbillede af Aldonza og Tjenestekarlen. Aldonza siger: 34

Tekst: Han kaldte mig Dulcinea og sin Hjerterdame.

Tjenestekarlen ser grinende op og ned ad hende. Aldonza, der intet har forstået, fortsætter sit Arbejde med Svinene.

Tekst: Hen mod Aften naaede Don Q. til et Værtshug.

35. Et Værtshug (Lapice). I Baggrunden af Billedet og i nogen Afstand ses Værtshuset. Don Q. kommer fra Forgrunden ridende ind i Billedet, standser Rocinante og mønstrer Huset. 35

36. Nærbillede af Don Q., der mønstrer Huset. 36
37. Samme Billede som 35. Værtshuset forvandler sig til et Slot. 37
38. Nærbillede af Don Q., som ranker sig i Sædlen og rider nærmere. 38
39. Umiddelbart foran Huset. Uden for staar et Par unge Piger af tvivlsomt Udseende og nogle Eseldrivere. Don Q. nærmer sig, hilser med Højhed Damerne. 39

Tekst: Frygt ingen Overlast, naadige Damer, thi Riddervæsenets Love forbyder mig at forurette nogen og særlig saa højfornemme Jomfruer, som Eders Ydre reber.

Pigebernene stirrer et Øjeblik paa ham og drejer sig fnisende rundt. Eseldriverne staar ligeledes forbavsede, da Værten træder frem i Døren.

Tekst: Hvis I naadige Hr. Ridder, søger Husly uden Seng, for i dette Værtshus er der ingen ledige, saa vil I finde alt i Overflod.

40. Nærbillede af Don Q. som svarer: 40

Tekst: Hvad som helst er godt nok for mig Hr. Borgherra, thi mine Vaaben er mit Smykke og Kampen min Hvile.

41. Don Q. stiger af Hesten. Man ser, han er saa udmattet, at han daarligt klarer sig uden Værtens Hjælp. Han vender sig dog til den der tager sig af hans Hest og siger: 41

Tekst: Pas vel paa den, thi det er Verdens ædleste Ganger.

hvorpaa han støttet af Værten, (en Hjælp han dog afslaar) med Stolthed skrider ind i Værtshuset.

42. Inde i Værtshuset. Toner op. Don Q. i Færd med at indtage sit Maaltid, han betjenes af de to unge Piger. Billedet 42 toner bort.

43. I Værtshusets Gaard. Don Q. taler til Værten, der staar omgivet af Tjenestefolk og Mældrivere. Don Q., som stadig tager Værten for Borgherre, søger at bevæge denne til at give ham, Don Q., Ridderslaget. 43

44. Billede, hvor Værten hemmeligt grinende, forklarer de omkringstaaende, hvad det er Don Q. ønsker. De morer sig over det og opfordrer Værten til at opfylde Don Q.s Bøn. 44

45. Nærbillede af Værten. der taler til Don Q. og siger: 45

Tekst: Desværre er mit Slotskapel under Reparation, men saafremt Herren vil vaage over Eders Vaaben her ved Vandtruget, skal det være mig en Glæde i Morgen at slaa Eder til Ridder.

46. Billede af hele Gruppen, som toner bort. 46

47. Vaabenvarten. Don Q. marscherer gravitetisk frem og tilbage holdende Vagt over sine Vaaben, som er anbragt paa Vandtruget. 47

48 Henne bag en Markant staar Varten og Aseldriverne og morer sig over ham. En af dem siger: 48

Tekst Jeg gaar hen til ham.

49. Aseldriveren trækker et Asel hen til Vandtruget, standses af Don Q., men fjerner ubekymret Vaabnene fra Truget, for at Aselet kan drikke, hvorefter Don Q. slaar ham i Hovedet med sin Lense, saa han tumler om. 49

50. Billede af de øvrige Aseldrivere bag Markanten, der forfærdet ser til, og nu styrter frem. 50

51. Don Q. som ser saa mange Fjender storme imod sig, vender Ansigtet mod Himlen og nedbyder Guds og Dulcineas Velsignelse til den forestående Kamp, hvorpaa han drabeligt vender sig mod sine Angribere, der benytter Sten som Angrebsvaaben. Varten kommer nu styrtende til, tidsnok til at redde Don Q's Liv. Han taler beroligende til Parterne, hvorefter han hæftideligt vender sig mod Don Q. og erklærer, at denne alt har vaaget længe nok, og at øjeblikket nu er inde, hvor han med god Samvittighed vil kunne slaa ham til Ridder. Varten 51

haler op af Lønnen en snavset, fedtet Regnskabsbog. Han beder Don Q. knæle og mens alle med forloren Højtidelighed samler sig omkring dem, mæler Varten et eller andet, som om han læste op af Bogen, giver midt under det Hele Don Q. et Knyt-
 nesveslag i Nakken, saa den arme Ridder falder paa Næsen for-
 over, men selvfølgelig straks med Værdighed rejser sig og
 indtager sin knalende Stilling paany. Derefter slaar Varten med
 Don Q's egen Sabel ham et saa kraftigt Slag over Skulderen,
 saa det knager i de stakkels Skulderblade, hvorefter Varten
 erklærer ham for sand Ridder at være og befaler Pigerne at
 spænde Sværd og Spore paa ham. Pigerne efterkommer Ordren,
 og den ene siger:

Tekst Gud gøre Eder til en lykkelig Ridder og han give Eder Held
i Kampen!

hvorefter han grinende vender sig bort. Don Q. takker og omfavner
 rørt den søde Borgherre, hvorefter han henvender sig med gyldne
 Løfter til de to Piger. Billedet toner bort.

Tekst Førstende efter Kventyr forlod den nyslagne Ridder straks
næste Morgen Værtshuset.

52. Don Q. ridende paa Landevejen. Standses pludselig sin Hest
 op, da han synes at høre Raab og skrig.

53. En Bonde i Færd med at prygle sin Tjenestedreng, som han har

52

53

bundet til et Tra. Drengen hyler hjerteskrædende, og Bonden tamper løs. Don Q. kommer sprængende paa Rocinante, kræver Bonden til Regnskab, faar Bondens Forklaring, der gaar ud paa, at Drengen er en doven Slyngel, der forsømmer sit Arbejde, saa Bonden mister det ene Faar efter det andet, derefter Drengens Forklaring, der gaar ud paa, at Bonden prygler ham kun, fordi Drengen har bedt om sin Løn, som han ikke har faaet det sidste halve Aar. Don Q. træffer hurtigt sin Dom, truer med at spidde Bonden, hvis han ikke løser Drengen og udbetaler ham hans Løn. Bonden lover alt, hvad Don Q. forlanger, men Drengen raaber ynkelig:

Tekst Rid ikke bort, naadige Herre, thi saa snart I er borte, begynder han at prygle mig paany.

hvorpaa Don Q. svarer:

Tekst Naar han har givet mig sit Ord, ved jeg som Ridder, at det er nok, og at han vil holde det.

hvorefter han sporer sin Rocinante og forsvinder. Saa snart Don Q. er borte, tager Bonden Tampen og begynder paany at bearbejde Drengens Rygstykker. Billedet toner bort.

54. Don Q's næste Aventyr. Mødet med Købmændene. Don Q. møder paa Landevejen en Flok Ryttere, Købmænd fra Toledo paa Vej til Murcia for at købe Silke. Don Q. rider hen foran dem,

standser dem, opfordrer dem til at sværge paa, at Dulcinea af Toboso er Verdens skønneste Kvinde. Købmændene, der hurtigt er klare over, at Manden er gal, erklærer sig villige til at sværge, hvis han blot vil vise dem den skønne, saa de kan overtyde sig om, at de ikke sværger falsk. Dette har ingen Betydning for Don Q., der erklærer, at saa var Sagen jo lige til. Det, han forlanger, er, at de sværger uden at se. Da Købmændene vagrer sig, udfordrer Don Q. dem til Kamp, enten een for een, eller alle mod een. Han erklærer:

Tekst Thi min Arm er stærk nok til at kæmpe mod Jer alle:

Med disse Ord farer han med sænket Lænse mod den nærmeste Købmand, der til al Lykke faar sin Hest drejet til Side, saa han undgaar Lænseespidsen. Rocinante styrter til Jorden og Don Q. kan ikke komme paa Benene. Resultatet er, at Købmændene gennemprygler ham og lader ham ligge.

55. Andetsteds paa Landevejn en Bonde kørende en tohjulet Vogn forspændt med Mulsæl. 55

56. Bonden med Køretsjet kommer frem, hvor Don Q. ligger jamrende paa Jorden. Bonden løfter ham op og genkender øjeblikkelig 56 Don Q. som den skikkelige Landadelsmand han er og udbryder:

Tekst Herregud, er det Jer, Herre -

hvorefter han forsøger at stavle Don Q. paa Benene. Billedet

toner bort.

Bibliotek.

- 57 Hjemme hos Don Q. Husholdersken og Søsterdatteren samt Præsten, Barberen og Samson Carrasco taler sammen i stor Uro. Præsten siger:

57

Tekst Hvis vi ikke har ham inden i Morgen, maa vi drage ud og søge ham op.

Billedet toner bort.

58. Optoning: Bonden trækkende sit Køretøj hen ad Vejen. Don Q. er anbragt siddende sidelængs paa Mulæslet. Efter Vognen sjokker Rocinante, bærende det af Don Q's Udrustning der ikke er læsset paa Vognen.

58

59. Samme Billede set bagfra. Toner bort.

59

Aktslutning.

2den Udfart.

Soverestusel

60. Optoning: Don Q. i Sengen. Plejes og passes af Husholdersken og Søsterdatteren.

60

- 61 Udenfor Biblioteksdøren. Et Par Murere i Færd med at mure Døren til, samtidig med at Præsten, Barberen og Samson Carrasco gaar med de Bøger, der er dømt til Baal og Brand.

61

62. Don Q's Sovevarelse. Don Q. vil staa ud af Sengen, men holdes tilbage af Husholdersken og Søsterdatteren. Søsterdatteren løber ud af Værelset. 62

63. Udenfor Biblioteksdøren Søsterdatteren kommer løbende hen til Præsten og fortæller ham, at Don Q' er i Færd med at staa op. Præsten skynder paa Murerne og iler ind til Don Q. 63

64. Don Q's Sovevarelse. Præsten gear hen til Sengen, betyder Don Q, at han maa forholde sig rolig et Par Dage endnu. Don Q. synker ned tilbage i Puderne. Billedet toner bort. 64

Tekst Men allerede Dagen efter var Don Q. paa Benene.

65 Udenfor Biblioteksdøren. Don Q. kommer gaaende, standser udenfor den tilmaarede Dør, beføler Muren med Hænderne og ser sig forundret omkring. I Baggrunden dukker Søsterdatteren, Husholdersken og de øvrige op, følgende hans Færd. Don Q. kalder og spørger efter Biblioteket. Husholdersken gaar frem og fortæller, at Pønden har hentet det Hele. De øvrige nærmer sig langsomt og forsøger hver paa sin Maade at støtte Husholderskens Forklaring. Billedet toner bort. 65

Tekst: I Nærheden boede en Bonde ved Navn Sancho Panza.

66 Udenfor Sancho Panza's Bolig. Sancho kommer ridende paa sit Kuldyr, der er forsynet med Rygsække. Han standser udenfor 66

Huset, og Therese Panza kommer ud for at modtage ham.

Tekst: Med denne Bønde underhandlede Don Q. i Hemmelighed.

67. Inde i Sancho Panza's Hus underhandler Don Q. og Sancho. Don Q. taler begejstret om det vandrede Ridderskab. Sancho sidder med et stille, lunt Blik, lytter og følger med Øjnene alle Don Q's Bevægelser. Don Q. udmaler alle de Herligheder, de vil kunne vente sig og siger:

Tekst: Det vil være mig en let Sag at belønne Dig med et Grevskab eller gøre Dig til Statholder over en hel Ø.

68. Nærbillede af Sancho, der pludselig spærre Øjnene op og siger:

Tekst: Sagde I en hel Ø?

69. Nærbillede af Don Q. der svarer:

Tekst: Om ikke vi finder en Ø til Dig, saa er der jo Kongeriget Danmark, der vil passe Dig som en Handske.

70. Sancho springer op, griber Don Q's Haand og siger:

Tekst: Saa bliver min Kone ogsaa Dronning og mine Børn Prinsere?

Don Q. bekræfter dette, hvorpaa Sancho begejstret erklærer

sig villig, men tilføjer:

Tekst: Men lad være at sige noget til min Kone om det!

Tekst: En skønne Nat drog de afsted.

71. Don Q. paa Rocinante og Sancho Panza paa sit Mulasel drager afsted. 71

72. Nærbillede af Sancho under Riddet. Sancho siger: 72

Tekst: Hvornaar mener Eders Naade, at jeg kan faa den ø?

73. Nærbillede af Don Q. der svarer: 73

Tekst: Er vi heldige, skal det ikke vare længe, Ven Sancho.

74. Sancho smiler lykkelig, og de rider i Tavshed videre. Billedet toner bort. 74

Tekst: Don Q's første store Eventyr.

75. Criptanas Vejrnæller toner frem. De ses i Baggrunden. Don Q. og Sancho rider mod dem og standser. 75

76. Nærbillede af Don Q. der peger paa dem og siger til Sancho: 76

- Tekst: Ser du disse græsselige Kamper?
77. Nærbillede af Sancho, der svarer: 77
- Tekst: Jeg ser ingen Kamper.
78. Nærbillede af Don Q. 78
- Tekst: Ser du ikke disse Giganter?
79. Billede af Vejrøllerne, der forvandles til uhyggelige Kamper og Trolde. 79
80. Billede af Don Q. og Sancho. Don Q. truer Møllerne og raaber: 80
- Tekst: Ser du de vældige Arme, som kan blive op til to Mil lange?
81. Nærbillede af Sancho, der forvirret ser fra Møllerne til Don Q. 81
- Tekst: Betänk, Eders Naade, det som I ser, er jo ikke Jætter, men Vejrøller.
82. Nærbillede af Don Q., som raaber mod Møllerne: 82
- Tekst: I fejge, elendige Skabninger, I skal staa mig til Regnskab.

I det samme sænker han sin ð Lænse og sporer sin Rosinante og styrter fremad mod Væjrmøllerne.

83. Afstandsbillede. Don Q. galloperer mod Vindmøllerne. 83
Sancho rækker fortvivlet Armene mod Himlen.

84. Sammenstødet mellem Don Q. og nærmeste Væjrmølle. 84
Vingen slaar Hesten til Jorden, saa baade den og Don Q. trikler.

85. Sancho løber skrigende hen mod dem. 85

86. Sancho hjælper den mishandlede Don Q. paa Benene, idet 86
han siger:

Tekst: Sagde jeg ikke til Deres Naade, at det bare var Vindmøller?

Tekst: --- og kun den, der selv har Vindmøller i Hovedet kunde tage fejl.

Don Q. stirrer mod Vindmøllerne, ser med et sorgfuldt Blik paa Sancho og siger:

Tekst: Intet er omskifteligere end Krigslykken. Det er en led Trolldmand, der har forvandlet Kømperne til Væjrmøller, for at jeg ikke skulde overvinde dem.

Tekst: Det er nu paa Tide at berette om et elskende Par, der

levede i en af Andalusiens skønne Byer.

87.

Billede tæner op forestillende en fornem Patio i Sevilla. Lucindas Hjem. Lucinda baldyrer, Cardenio spiller paa Strenginstrument. Lucindas Fader læsende og i Hemmelighed følgende de to med Øjnene. De unge veksler meget sigende Øjekast. Naar Cardenio er færdig med sit Spil, rejser Lucinda sig, hilser nejende for Cardenio og Faderen, hvorefter hun forlader Patioen. Cardenio stiller Instrumentet fra sig, gaar hen mod Lucindas Fader, hilser dybt og ærbødigt og anmoder om Lucindas Haand. Faderen rejser sig med Værdighed, lægger Haanden paa Cardenios Skulder og siger:

Tekst: Jeg mener, at i en Sag af saa stor Vigtighed bør I bede Eders Fader tale Eders Sag.

Cardenio kysser glædesstraalende Lucindas Faders Haand og udbryder:

Tekst: Intet er lettere. Jeg vil straks henvende mig til min Fader og bede ham allerede i Dag opsøge Eder og anholde om Lucindas Haand for mig.

Han hilser og stormer ud af Døren.

88.

Ved Gitterporten til Lucindas Hjem. En Tjener staar

og vogter Cardenios Hest. Cardenio kommer stormende, stiger til Hest og galloperer ud gennem Gitterporten.

89. Lucindas Værelse. Lucinda knælende foran Madonnabilledet. Faderen træder langsomt ind, ser paa sin knælende Datter. Naar Lucinda har endt sin Bøn, rejse hun sig. Faderen rækker sine Arme ud mod hende, og hun kaster sig i hans Favn. 89

90. Hos Cardenios Fader. Faderen arbejdende ved Læsning og Skriveri. Cardenio kommer stormende ind, gaar øjeblikkelig løs paa sit Erinde, men standses af en Haandbevægelse fra Faderen, der fortsætter med at skrive. Da han er færdig, lægger han roligt Pennen fra sig og siger: 90

Tekst: Hvad vil du saa, min Dreng?

Cardenio fremfører sit Erinde. Faderen hører i Ro paa ham, rækker derefter Cardenio et Brev.

91. Nærbillede af Cardenio, der læser Brevet. 91

Tekst: ----- hvorfor jeg mener, Eders Sen Cardenio vil være det bedste Selskab for min Sen Fernando og beder venskabeligst straks lade ham rejse.

(Uddrag af Brevet).

Cardenio lader Brevet synke og ser hjælpeløst paa Faderen. Faderen rejser sig, lægger begge Hænder paa Sønnens Skuldre, ser indtrængende paa ham og siger:

Tekst: Du forstaar, at dit Frieri maa vente, naar en saadan Ere vises dig.

Cardenio ser Faderen i Øjnene, og lidt efter lidt synker hans Hoved ned paa Brystet, og hele hans Holdning slappes. Billedet toner bort.

Tekst: Samme Aften.

92. Om Aftenen udenfor Lucindas Hjem. Cardenio under Lucindas Vindue. Han kalder sagte. Vinduet aabnes, og Lucinda læner sig frem. Sagde og bedrevet beretter Cardenio, hvad der er forefaldet. 92

93. Nærbillede af Lucinda, der i Angst og Spænding lytter til hans Ord. 93

94. Nærbillede af Cardenio, der fortæller, at han allerede Dagen derpaa maa rejse. 94

95. Nærbillede af Lucinda, der lover trofast at vente paa ham. 95

26. Billede taget paa Afstand. Lucinda rækker ham begge sine Hænder, som han bedækker med Kys. Billedet toner bort. 96

ØH
27. Don Q.s Møde med Munkene og den fornemme Dame i Vognen samt hans Kamp med Biscayerne. Don Q. og Sancho ridende, ser et mærkeligt Optog komme sig i Møde. Forrest rider to Kapucinermunke paa store Mulæsler, derefter en Vogn ledsaget af 4-5 Mand til Hest og to Muldriivere til Fods. I Vognen kører en fornem Dame fra Biscaya, hun skal til Sevilla, hvor hendes Mand opholder sig paa Vej til Vestindien. Munkene er ikke i Følge med hende, skønt de drager samme Vej. 97

28. Don Q. standser sin Hest og udbryder: 98

Tekst: Enten tager jeg meget Fejl, eller ogsaa staar vi her overfor to Skændige Troldmænd, der har revet og nu bortfører en Prinsesse.

Sancho ser meget lykkelig ud og udbryder:

Tekst: Dette her er værre end med Vindmøllerne. Det er jo to Munke af den hellige Benedictinerorden.

Don Q. hører ikke, hvad Sancho siger, men rider hen foran

Følget, rækker sin Lænse i Vejret og raaber:

Tekst: I ryggesløse og afskyelige Mennesker, læslad øjeblikkelig denne Prinsesse eller bered Eder paa en hastig Død.

Med disse Ord stormer han løs paa den forreste Munk, der redder sig i sidsteøjeblik, ved at lade sig trille ned paa Jorden. Den anden Munk tager hurtigt Flugten paa sit Muldyr. Don Q. rider hen til Vognen og taler til Damen:

Tekst: Min Dørlighed. I kan frit fare, hvorhen I vil lyster, thi denne Arm har befriet Eder. Vil I kende Eders Redningsmand, saa vid, at mit Navn er Don Q. fra la Mancha.

99. Sancho farer løs i den faldne Munk og begynder at trække Tøjet af ham. Muldæseldriverne protesterer og spørger Sancho, hvor det kan falde ham ind, hvorefter Sancho erklærer Munkens Tøj at være lovligt Krigsbytte, erobret af hans Herre. Muldæseldriverne farer løs paa Sancho og begynder at prygle ham. 99

100. Biscayerne, som ledsagede Damen, stiller sig foran Don Q. og spørger, hvad hans Mening er med at hindre skikkelige Folk i Deres Rejsesfærd. Don Q. siger med Højhed: 100

Tekst: Var I blot Ridder, elendige Usling, saa skulde jeg kæmpe mod Jer.

hvortil Biscayeren svarer:

Tekst: Jeg er Adelsmand fra Biscaya.

I samme Nu styrter Don Q. løs paa ham, og Biscayeren griber en af Vognens Hynder som Skjold, og Kampen begynder. De øvrige i Rejsefølget forsøger at faa de kæmpende til at holde inde, men forgæves. Der udveksler sig nu en regulær Tvekamp, og den ender med Biscayerens Nederlag. Den forfærdede Dame styrter i sidste Øjeblik til og hindrer Don Q. i at dræbe den besejrede Fjende. Don Q. bøjer sig med Haanden paa Hjertet for Damen og siger:

Tekst: For Eders Skyld, skønne Dame, lader jeg den Usling beholde Livet.

hvorefter de øvrige af Rejseselskabet hjælper Biscayeren paa Benene og skynder sig bort.

101. Nærbillede af Don Q., meget medtaget af Kampen, men uden et Øjeblik at tilætte noget af sin stolte Holdning og sin Værdighed. 101

102. Billede af Sancho, der spræller med Arme og Ben af Henrykkelse over sin Herres Sejr. Standser foran Don Q. og siger: 102

Tekst: Maaske det nu behager Eders Naade at lade mig faa denne Ø.

hvortil Don Q. svarer:

Tekst: Vore Kampe hidtil er ikke af den Art, at de indbringer Guld og Herligheder, men jeg lover, at det skal ikke vare lange.

med hvilken Forklaring Sancho lader sig nøje. Billedet toner bort.

Tekst: Cardenio og den unge Grev Fernando havde sluttet et inderligt og trofast Venskab med hinanden.

193. Optoning: Cardenio og Fernando ved Skakspil. De gør skiftevis et Par Træk, men da Turen atter kommer til Fernando, falder han i dybe Tanker, og han glemmer fuldstændig Brikkerne paa Bordet. Cardenio rejser sig op og gaar hen til ham, lægger sin Haand paa hans Skulder og siger:

Tekst: Hvad er det, du tænker paa? Jeg har jo længe set, at der er et eller andet, du skjuler for mig.

Fernando rejser sig, tager Cardenios Hænder og siger:

Tekst: Ja, du har ret. Der er en Kvinde, der aldrig et Øieblik

103

er ude af mine Tanker.

Cardenio bliver straks meget interesseret og opfordrer Vennen til at fortælle om denne Kvinde. Fernando, der er lykkelig over at eje en Ven, for hvem han kan aabne sit Hjerte, fortæller i begejstrede Vendinger og lover at arrangere det saaledes, at Cardenio kan faa den skønne at se.

Tekst: Naar vi rider ud i Eftermiddag, skal Du faa hende at se.

Billedet toner bort.

104. Terræn med Udsigt over en lille Landsby. De to Venner kommer ridende, standser Hestene og ser ned over Byen. 104

105. Nærbillede af de unge Mennesker. Fernando peger ned mod Byen. 105

106
Tekst: Se, dernede bor hun hos sin Fader og Moder. 106

Tekst: Er det en -----

107. Nærbillede af Fernando, der svarer: 107

Tekst: Ja, det er en Bondepige, men aldrig har jeg set en Adelsfreken, hvis Skønhed maaler sig ved hendes.

108. Nærbillede af Cardenio, der smiler lidt vantro. 108

109. Billede af dem begge. Fernando siger: 109

Tekst: Du tror mig ikke, men kom, skal du se.

De rider videre. 110

110. Uden for Dorotheas Hjem, standser de to Ryttere, stiger af Hestene og gaar mod Haven. I Haven er Dorothea beskæftiget, hun faar Øje paa de to Adelsmand og gaar dem i Møde. De hilser dybt og ærbødigt og beder om Vand til deres Heste. Man ser paa de Øjekast, der veksles, at det ikke er første Besøg, Fernando aflægger. Naar Dorothea ikke giver Agt derpaa, veksler de to Venner meget sigende Øjekast, og naar Dorothea gaar efter Vand, rækker Fernando sin Hests Tøjle til Cardenio og gaar efter hende.

111. Ved Brønden. Fernando og Dorothea. Han trækker Vand op og taler indtrængende og dæmpet til hende. 111

112. Billedet afbrydes af et Billede af Cardenio, der om Husets Hjerne kigger efter de to elskende. 112

113. Man forstaar af Dorotheas undselige Holdning, at hun ikke tør indlade sig paa noget af det, Fernando foreslaar, og naar Vandkrukkerne er fyldte, tager hun den ene af dem og 113

gaar hen mod Hestene. Fernando følger efter med den anden. Mens Hestene drikker, trænger Fernando atter ind paa Dorothea med sine Forestillinger. Dorothea ser paa ham med et langt Blik, man forstaar, at hun egentlig drages mod den unge Mand. Fernando ger hemmeligt Tegn til Cardenio, at han skal fjerne sig. Cardenio opfatter Tegnet og faar pludselig Interesse for et eller andet et Stykke derfra. Fernando griber Dorotheas Haand og taler indtrængende til hende.

Tekst: I Aften, naar det er merkt, kommer jeg herved. Jeg vil og maa se dig.

Dorothea trækker Haanden til sig, ser rædselsslagen paa ham trækker sig et Par Skridt tilbage og løber ind i Huset. Fernando ser et øjeblik efter hende og vender sig begejstret mod Cardenio.

Tekst: Er hun ikke dejlig?

Cardenio svarer:

Tekst: Jo, men jeg tror, at du her bør være lidt forsigtig.

Tekst: Da Aftenen faldt paa.

114. Udenfor Dorotheas Hjem. Fernando kommer listende, stil-

ler sig bag nogle Buske og spejder mod Huset.

115. Inde i en Stue. Dorothea vinder Garn eller anden Husflid. Pigen kaster stjaalne Blikke ud gennem Vinduet. Dorothea udbryder:

Tekst: Hvad er det du ser efter? Det er nu tredje eller fjerde Gang.

Pigen ser lidt forvirret ud og siger:

Tekst: Jeg er bange for at jeg har glemt ----- Jeg kommer om et øjeblik.

116. Pigen ud fra Huset, standser et øjeblik, mens hun vænner sine Øjne til Mørket, løber hurtigt over mod Fernando. Hun hvisker, at alt er rede og gør Tegn, at han skal følge, hvorpaa de begge iler over mod Huset.

117. Dorotheas Værelse. Pigen hastigt ind, med Fernando. Fernando rækker hende et Par Realer i Belønning. Pigen takker og skynder sig ud. Fernando ser sigom i Værelset og finder sig et Skjul.

118. Pigen vender tilbage til Dorothea. Dorothea spørger:

Tekst: Hvad var det du glente?

115

116

117

118

Pigen giver et undvigende Svar. Dorothea ser paa hende og siger:

Tekst: Jeg tror, det er paa Tide at gaa til Sengs.

Hvorpaa hun rejser sig og stiller sit Arbejde til Side.

119. Dorotheas Værelse toner op. Dorothea kommer ind og paabegynder sin Afklædning, faar pludselig en Følelse af, at hun ikke er ene, vender sig forskrækket. Fernando træder frem fra Sengens Forhæng. Dorothea stivner af Skræk, og inden hun kan faa Tid til at skriges, er Fernando henne hos hende og holder hende fast, hvorpaa han i åvrige forelskede Ord gør hende forklarligt, at han maatte handle, som han har gjort. Dorothea bønfaller ham om at gaa, men Fernando griber hende i sine Arme. Dorothea yder dog en saa kraftig Modstand, at Fernando hurtigt indser det haabløse i denne Fremgangsmaade. Han slipper hende, tigger og trygler, og med Haanden paa Helgenbilledet sværger han at gifte sig med hende. Dorothea knuger Hænderne mod Hjertet, hendes Øjne straalere, hun tror knap sine egne Øren, og da Fernando paany tager hende i sine Arme, yder hun langt mindre Modstand end før. Billedet toner bort.

120. Uden for Værtshuset i Lapise. Don Q. og Sancho Panza ankommer til Værtshuset. Don Q. sidder sammensunken paa Roci-

nante og er saa udmattet, at Værten og Værtinden maa hjælpe ham af Hesten. De byder ham ind i Huset, og Sancho overlader Hest og Asel til en Karl, og sjokker efter de andre.

Tekst: Don Q. havde den Aften kun eet ønske - at komme til Hvile hurtigst muligt.

121 Loftsplads toner frem. Værten og Konen op ad Trappen med Don Q. Sancho følger efter. Bag i Loftsrummet ligger en Kvægdriver, der allerede er gaaet til Ro. Han sætter sig op i Sengen og ser paa de nye Gæster. Værten og Værtinden anbringer Don Q. paa den for ham bestemte Seng. Lige overfor findes et Leje for Sancho Panza. 121

122. Nærbillede af Don Q. siddende paa Sengekanten og talende til Værten og Værtinden. 122

Tekst: Der vederfares Eder en stor Ære, naar I huser min Person under Eders Tag. Min Beskedenhed forbyder mig at nævne min Rang og mit Navn, men spørg min Væbner.

Værten og Værtinden ser fra den ene til den anden, veksler Blik, der tydelig udtrykker, at de forstaar, at de taler med en halvgal Mand, hvorefter de trækker sig tilbage. Billedet toner bort.

Tekst: Kvægdriveren havde en hemmelig Aftale med Værtshusets Pige. Martornes.

123. Loftsrummet toner frem. Kvægdriveren står bøjjet over Don Q. og Sancho Panzas Leje og konstaterer, at de sover. Han lister hen, aabner en Luge i Taget, strækker Hoved og Arme ud, hvorefter han begiver sig til sit Leje.

124. Uden for Huset. Maritornes ser Tegnet fra Loftslugen.

125. Loftsrummet. Maritornes kommer listende. Hun maa tæt forbi Don Q's Leje for at naa hen til Kvægdriveren, og pludselig vaagner Don Q. og sætter sig op i Sengen og slynger begge Arme om Maritornes og trækker hende ned til sig.

126. Narbillede af Kvægdriveren, der rejser sig op i Sengen og med et fortrædeligt Udtryk ser Don Q's Adfærd. Maritornes kæmper med Don Q. for at slippe løs, men han klatrer sig fast og taler forelskede Ord:

Tekst: O skønne Prinsesse! Hvor stor Eders Kærlighed maa være, at I opsøger mig paa mit Leje!

Kvægdriveren springer op af Sengen, farer hen og begynder at prygle Don Q.

127. Varten og Vartindens Soveværelse. Varten vaagner ved Larmen.

Tekst: Nu er den Tøjte paa Spil igen!

Han skynder sig ud af Værelset.

128

128. Loftsrummet. Vækten op af Trappen, raabende paa Maritornes. Hun farer forskrækket ned i Sengen til Sancho Panza, der vaagner med et Hyl, idet han tror sig angrebet af en Fjende. Et vildt Haandgemæng under Tappet begynder. Værten faar imidlertid skildt de kæmpende ad, faar Kvægdriveren kommanderet i Seng og Maritornes jaget ned, udslynger et Par Trusler mod sine Gæster, idet han formaner dem til Ro og Orden, hvorefter han fjerner sig.

129. Nærbillede af Don Q., som rejser sig over Ende i Sengen og kalder:

129

Tekst: Sancho, har ogsaa Du lidt Overlast?

130. Billede af Sancho, der vrider sig og vaander sig.

130

Tekst: Jeg er, som jeg var radbrækket i alle mine Lemmer.

131. Billede af Don Q., i Ekstase. Han stirrer uden at se og taler:

131

Tekst: Den skønneste Prinsesse opsøgte mig paa mit Leje; men en fordøst Troldkarl slog mig i Ansigtet og forheksede alt omkring mig.

132. Billede af Sancho, der vrider og vaander sig, idet han siger:

Tekst: Tillad mig i al Underdanighed at sige: Det var en skrap Prinsesse - hende!

Billedet toner bort.

Tekst: Næste Morgen.

133. I Værtshusets Gaard. Don Q. til Hest, Sancho i Færd med at spænde sin Rejsesæk fast. Værten afkræver Don Q. Betaling for Nattelegi og Forplejning. Don Q. ser højlig forbavset paa ham og udbryder:

Tekst: Hvad, er dette et Værtshus! Jeg tog det for en Borg!

Værten protesterer mod denne Opfattelse og kræver sin Betaling. Don Q. ryster paa Hovedet og holder afværgende ~~hæ~~ Haanden frem.

Tekst: Det er enhver's Fligt uden Vederlag at bistaa og forpleje en vandrende Ridder.

hvorpaa han sporer sin Rosinante og rider ud af Gaarden. Værten henvender sig nu til Sancho Panza; men denne er lige saa lidt som sin Herre villig til at betale. Værten kalder paa en Flok Karle, som netop er ankommet til Værtshuset. De griber fat i Sancho Panza, river ham af Aslet.

134.

Don Q. standser sin Hest og ser sig tilbage efter sin Væbner. Han vender langsomt rundt og rider et Skridt tilbage. Nu ser man over Gaardens Mur Sancho ryge til Vejrs og falde ned igen Gang efter Gang, derefter skifter Billedet til

135.

Den indre Gaard. Varten og Karlene leger Himmelspræt med Sancho. Over Murens Kant ser man nu Don Q.s Hoved. Han udstøder de frygteligste Trusler mod Voldsmændene, hvad der dog ikke generer dem synderligt. Sluttelig lader de dog den fortumlede Sancho løbe. Han fafer hen til sit Æsel og løber med det ved Tøjlerne ud af Porten. Varten ser dog sit Snit til at rive Sancho's Rejsesæk til sig som Bidrag for sit Tilgodehavende.

136.

Sancho nær ud til Don Q. Han græder som et Barn over den Behandling, der er blevet ham til Del. Don Q. trøster ham paa bedste Måde og siger:

Tekst:

Jeg er overbevist om, at det ikke er Mennesker, men Spøgelseser, der gav dig denne Behandling, Ven Sancho. Ellers skulde jeg have straffet dem alle efter Fortjeneste.

Billedet tæner bort.

137.

Uden for et lille idyllisk Værtshus sidder de to Venner, Fernando og Cardenio med en Flaske Vin. Fernando rejser

sig med sit Glas.

Tekst: Drik Dorotheas Skaal, Cardenio, den dejligste Kvinde, jeg har truffet!

De drikker. Fernando fortsætter:

Tekst: Du er ikke glad, Cardenio, tænker du paa din elskede?

Cardenio svarer ikke. Fernando slaar ham paa Skulderen.

Tekst: Skal jeg maae det saa, at vi rejser nogle Dage hjem til dig?

Nu bliver Cardenio Fyr og Flamme, springer op. De to Venner trykker hinandens Haand. Billedet toner bort.

Tekst: Og samme Dag galloperede to forelskede Ynglinge gennem Sierra Morena.

138. Fernando og Cardenio i forskellige Billeder taget i Sierra Morena.

Tekst: Og samme Aften stod Cardenio atter uden for sin elskedes Vindue.

139. Uden for Lucindas Vindue. Cardenio ved Vinduet. Han

138

139

stirrer ind mellem Træerne, vender sig og sender et Blik til Fernando, som befinder sig skjult i Nærheden. Vinduet åbnes, og Lucinda træder frem, glad overrasket rækker hun begge sine Hænder til Cardenio, som bedækker dem med Kys.

140. Nærbillede af dem begge. 140

141. Billede af Fernando med store stirrende Øjne. Man ser, at Synet af Lucinda gør et heftigt Indtryk paa ham. 141

Naar disse Billeder nogle Gange har skiftet, toner de bort.

142. Don Q. og Sancho Panza kommer ridende. I Baggrunden af Billedet ses et kegleformet Bjerg (Bjerget mellem Madrid og Toledo). Atter standser Don Q. sin Hest, holder Sancho tilbage og udbryder: 142

Tekst: Hører du Trompeterne og Trommernes Larm?

143. Nærbillede af Sancho. 143

Tekst: Mig synes, det er Faar der bræger.

144. Nærbillede af Don Q. som siger: 144

Tekst: Nej Sancho, det er to mægtige Hare, der gaar mod hinanden.

145. Nærbillede af Bjerget i Baggrunden, om hvilket en stor Faareflok trækker forbi, ind i Billedet. 145

146. Nærbillede af Don Q., som nu opdager Faareflokken. Man ser paa hans Udtryk, at han, skønt han er klar over, at det er Faar, vil have, at det skal være to Hære. 146

147. Nærbillede af Faareflokken, som forvandler sig til to fremstormende Eskadronryttere. 147

148. Nærbillede af Don Q. og Sancho. 148

Tekst: Ven Sancho! Nu skal du se, hvor jeg skal hjælpe den tapre Kejser Pentapolin og skaffe ham Havn over hans Fjende Alifanfaron.

149. Billede af Landskabet med Faareflokken og Don Q., som rider midt ind mellem de opskramte Faar, der rædselsslagne flygter til alle Sider. Hyrderne og Faarødriverne, som følger Flokken, raaber til ham, at han skal holde sig fra Faarene; men da han ikke lystrer, sender de en Regn af Sten efter ham. Midt i Stenregnen holder Don Q. Stand og siger ufor-
sagt: 149

Tekst: Hvor er du, overmodige Alifanfaron? Kom blot, og jeg skal lære dig, hvem jeg er.

I samme Øjeblik rammes han af en mægtig Sten, saa han dratter ned af Hesten. Da Hyrderne tror, at de har slaet et Don Q. ihjel, flygter de rædselsslagen, mens Sancho forsøger at faa sin Herre paa Benene. Billedet toner bort.

Tekst: Fra det Øjeblik, da Fernando saa Lucindas Øjne, eksisterede Dorothea ikke mere i hans Bevidsthed.

150. I Haven ved Cardenios Hjem. Foran et Bassin med Guldfisk sidder Fernando og stirrer i Vandet. Alle hans Tanker og hele hans Væsen er hos Lucinda. 150

151. Et Billede af Guldfiskene i Vandet. Lidt efter lidt toner Lucindas Billede frem paa Vandfladen. 151

152. Cardenio kommer med et Brev i Haanden. Fernando farer sammen, da han mærker Cardenios Haand paa sin Skulder. Cardenio viser ham Brevet. Fernando læser. 152

Tekst: ----- kendte I min Længsel, bad I Eders Fader endnu inden Aften tale vor Sag.

Fernando grunder et Øjeblik over Brevet, siger derpaa til Cardenio:

Tekst: Skal jeg tale Din Sag?

Cardenio som henrykkes over dette Tegn paa Venskab, griber Fernandos Hænder, men Fernando fortsætter:

Tekst: Saa maa du til Gengæld gøre mig en Tjeneste.

Cardenio lover det oprømt, hvad det end maatte være.

Tekst: Du maa rejse hjem, opsøge vor Hushovmester og give ham et Brev fra mig, men i Hemmelighed, saa ingen ser det.

Cardenio lover alt, og de to Venner gaar Arm i Arm.

Tekst: Fuld af glade Forhaabninger jog Cardenio paany gennem Sierra Morenas uvejsomme Skove, syngende og trallende, lykkelig over sin Kærlighed og lykkelig over Fernandos Venskab.

153. Man ser Cardenio ridende gennem smukke Partier i Sierra Morena, helst tages et Hærbillede under Ridtet, saa man ser hans Livsglæde.

154. Uden for Fernandos Hjem. Hushovmesteren modtager Cardenio med Brevet fra Fernando. I Brevet læses:

Tekst: Under et eller andet Paaskud maa du holde Cardenio tilbage i mindst 8 Dage.

Hushovmesteren grunder, skæver lidt til Cardenio, siger

derpaa listigt:

Tekst: Herr Fernando anmoder om en større Sum Penge, det kan jeg umuligt ordne i Dag. Jeg maa bede Herr Cardenio have Taaledighed, allerede i Morgen skal jeg gøre mit bedste.

155. Nærbillede af Cardenio, der ser højlig skuffet ud. 155

Tekst: I Morgen - skal jeg virkelig vente til i Morgen?

156. Billede af dem begge. Hushovmesteren gør ham forskellige Forestillinger. Billedet toner bort. 156

Tekst: Barberen, Mester Antonio, der havde to Landsbyer at passe begiver sig af Sted paa sine Embedsforretninger.

157
Tekst: Uden for en Landsbybarber. Barberen forsynet med sin nødvendige Baggage samt Barberbækken i Messing drager afsted paa sit Muldæsøl. 157

158. Don Q. og Sancho Panza kommer ridende. Paa Afstand bliver de opmærksomme paa en enlig Rytter, der kommer dem i Møde, og de bemærker, at denne Rytter har noget guldglinsende paa sit Hoved. Don Q. standser med et Ryk sin Rocinante og udbryder begejstret: 158

Tekst: Sancho! Sancho! Naar Lykken slaar en Dør i, aabner den

altid en anden. Hvad vi der skuer er intet mindre end sel-
ve Mambrinos berømte Hjelm. Nu skal du se en Kamp, der
vil spørges til Verdens Ende!

med disse Ord fælder Don Q. sin Lanse og rider løs paa den
 ulykkelige Barber, der af skræk lader sig glide ned af
 Muldæslet og løber ind over Marken, saa hurtigt hans Ben
 kan bære ham. Barberbækkenet lader han falde, og Don Q.
 springer af Hesten og samler det op. Sancho kommer styr-
 tende og udbryder:

Tekst: Det er jo et fortreffeligt Barberbækken, mindst sine 8
Realer værd!

159. Nærbillede af Don Q., der anbringer Barberbækkenet paa
Hovedet som sin Hjelm. 159

160. Billede af Sancho, der stamper rundt i Latteranfald, der
pludselig ophører, da Don Q. ser strengt og forbavset paa
ham. 160

161. Nærbillede af Don Q., der ser strengt paa Sancho og ud-
taler: 161

Tekst: Jeg har nu en Hjelm, som overtræffer den, som Vulcano
smedede til Krigsguden.

162. Mens Sancho undersøger Barberens Bagage, og Don Q. glæder sig over sin pyrobrede Hjelm, toner Billedet bort.

Tekst: I syv Dage havde Cardenio forgæves ventet paa Pengene til Fernando, nu var hans Hjerte bristefærdigt af Længsel efter den elskede.

163. Paa Hushovmesterens Kontor. Cardenio gaar uroligt frem og tilbage paa Gulvet, Hushovmesteren træder ind. Cardenio farer over mod ham med fremstrakte Hænder.

Tekst: Er det nu i Orden?

udbruder han. Hushovmesteren standser, guldner sine Hænder ser beklagende paa ham og ryster paa Hovedet.

Tekst: Endnu ikke, kære Herr Cardenio, jeg maa bede Eder have lidt Taalmodighed endnu.

Cardenio lader sine Hænder synke, bøjer Hovedet, drejer stille rundt og gaar ud af Værelset. Hushovmesteren ser efter ham med et meger sigende Blik. Billedet toner bort.

164. Aftenbillede foran Lucindas Vindue. Lucinda rækker gennem Gitteret et Brev til en Svend, man ser paa hendes Bevægelser, Øjne, og forstaar af hendes hastige Tale, at hun befinder sig i største Ophidselse.

Answer

Tekst: Rid saa hurtigt Eders Hest kan strække, opsøg Herr Cardenio og giv ham dette Brev.

165. Hos Lucindas Fader. Lucindas Fader og Fernando samtaler. Man ser paa Situationen, at Fernando har stillet ham nogle Spørgsmaal. Faderen grunder et Øjeblik, rejser sig, lægger sin Haand paa Fernandos Skulder og siger:

Tekst: Ja, ja, Don Fernando, alt skal blive, som I ønsker det.

Fernando udtrykker sin Taknemmelighed. Billedet toner bort.

166. Optoning: Cardenio ensom i Haven, opfyldt af Længsel og Uro.

167. Uden for Haven. Svenden fra forrige Billede kommer sprængende, binder sin Hest og løber ind i Haven.

168. Svenden løber hen til Cardenio og rækker ham Lucindas Brev, hvorefter han ærbødigt træder nogle Skridt tilbage.

169. Nærbillede af Cardenio, der feбриisk sabner Brevet og læser.

Tekst: Det Ord, Don Fernando gav Eder om at tale med Eders Fader, har han brudt. Han har selv begæret mig til Ægte, og min

165

166

167

168

169

Fader har paa Grund af hans høje Stand indvilliget i hans
Ønske. Brylluppet skal i al Stilhed finde Sten i Morgen,
og jeg beder Gud, at dette Brev mas komme Eder i Hænde,
inden jeg bliver tvunget til at lægge min Haand i hans.

Cardenio lænner fuldkommen af dette Budskab, hele Rænke-
 spillet staar ham nu klart. Han rætter et Par hastige
 Spørgsmaal til Svenden, som denne lige saa hurtigt besva-
 rer, hvorpaa Cardenio raaber:

Tekst: Skynd Dig, følg mig!

og de løber begge op gennem Haven. Oppe i Havegangen
 standses de af Hushovmesteren, der udbryder:

Tekst: Hvorhen saa hurtigt, Herr Cardenio?

I samme Nu slaar Cardenio ham i Ansigtet, saa Hushovmest-
 eren med et Brøl sætter sig ned i en Agave.

170. Nærbillede af Hushovmesteren i Agaven. Han skriger guds-
jammerligt.

171. Optøning: Cardenio i Galop ud fra Slotsporten, hvor
udenfor Svenden paa sin Hest venter ham, de rider i rasen-
de Part bort derfra.

Tekst: I sidste Øjeblik ankom Cardenio til Lucindas Hjem.

172

172. Cardenio og Svenden kommer ridende, Cardenio springer af, kaster Tøjlerne til Svenden, der fjerner sig et Stykke med Hestene. Cardenio styrter hen til Vinduet, rækker Armen gennem Gitteret og banker. Lucinda kommer til Syne i Brudedragt, hun ser ulykkelig og forgrædt ud. Hun rækker ham fortvivlet sine Hænder og fortæller ham i Hast om Don Fernandos skammelige Adfærd. Billedet skifter.

173

173. Don Fernando pyntes til Brylluppet. Billedet vender tilbage til:

174

174. Lucinda og Cardenio. Lucinda tager frem fra sit Bryst en lille Dolk, viser Cardenio den og udbryder heftigt:

Tekst: Men før de faar mig til at sige ja, vil jeg dræbe mig selv med denne Dolk!

Cardenio, der ogsaa er ophidset ved Tanken om Forraderiet og det forestaaende Bryllup og af det vilde Ridt, formaar kun en Gang at nævne hendes Navn. Lucinda kaldes nu tilbage af sine Kammerpiger. Cardenio vakler bort fra Vinduet. Billedet toner bort.

175

175. Salen, hvor Bryllupshøjtideligheden skal finde Sted. oppe ved det intermestiske Alter staar Sognepræsten, bred og søvning. Nede ved Indgangen staar Fernando og Lucindas Fader i Samtale. Som Brudesvend har Fernando Lucin-

das Fætter, som staar i Nærheden.

176

176. Trappen, som fører op til Salen. Cardenio kommer ilende, spejder til alle Sider, tager trappen i faa Spring.

177

177. Salen. Cardenio træder ind fra en Sidedør, forsigtigt og uden at ses af de tilstedeværende, smutter han ind i en Vinduesniche bag Gardinet. Nu slaas Døren op, og ind Lucinda fulgt af Moderen og to Terner. Husets 4 Tjenere stiller sig hver med sin Kandelaber, to paa hver Side, og Bruden skrider op mod Alteret.

178

178. Præsten har inidlerbid sat sig ned paa en Stol og er falden i Søvn. Ses i Nærbillede. Præsten vækkes af en af Tjenerne enten ved at denne drypper en Klat Stearin paa hans Haand eller træder ham paa Foden. Tæt efter Bruden er fulgt Don Fernando sammen med Fætteren og Lucindas Fader. Brudeparret stiller sig foran Præsten, mens de øvrige staar hos.

179

179. Nærbillede af Cardenio bag Gardinet. Han holder sig for Hjertet og stirrer, som hans Øjne skulde sprænges.

180

180. Præsten spørger nu Fernando, om han agter at tage den Kvinde, som staar hos, til Ægte. Don Fernando svarer med et begejstret og tydeligt Ja, og vender Blikket mod Lucinda, til hvem Præsten nu retter samme Spørgsmaal.

Lucinda ser ud, som hun ikke opfattede Spørgsmaalet, hun drejer Hovedet og ser med et fjernt Blik tværs igennem Fernando.

181. Nærbillede af de forskellige, Forældrene samt Tjener-
skabet, der urolige ser paa Lucindas Ansigt. 181

182. Nærbillede af Cardenio, der stikker Hovedet frem fra
Gardinet og lytter med alle Nerver spændt. 182

183. Nærbillede af Præsten og Lucinda. Præsten ser et Øjeblik
paa Lucinda og siger: 183

Tekst: I hørte ej mit Spørgsmaal, Donna Lucinda. Vil I ægte
Don Fernando, som hos Jer staar?

184. Nærbillede af Lucinda. Hun ser ligefrem med et fjernt
Blik, vakler et Øjeblik frem og tilbage, hvisker derpaa
nappe hørligt: 184

Tekst: Ja, jeg vil.

hvorefter hun styrter om i sin Moders Arme. Alle bøjer sig over den besvinede Brud.

185. Cardenio i Vinduesnichen, læner sig tilbage mod Vindu-
et, presser begge Hænder mod sit Hjerte, giver sin For- 185

Sten

Gumbuday^u

Tr Suhr

V 2766

Wögl
3/4.

Am 1364x

Am 1254x

12781 Kantschuf

Trassen
chh the
derh om.
Blingsh

tvivlelse frit Løb. Han styrter pludselig ud fra Vindues-
nichen og bort gennem samme Dør.

186. Nærbillede af den besvimeede Brud og Kvinderne, der staar
bøjjet over hende. De løsner hendes Tøj, finder derved et
Brev, som Fernando griber:

186

187. Nærbillede af Fernando, som læser Brevet.

187

Tekst: Jeg maatte dø, thi jeg elskede Cardenio og kunde ikke bli-
ve Eders Hustru.

188. Kvinderne løfter den besvimeede Brud op og bærer hende
bort. Tilbage staar Fernando med bøjjet Hoved, Fættren
samt Faderen. Billedet tæner bort.

188

Tekst: Tiden gik imidlertid med mange sølsomme Oplevelser for
Don Q., indtil det en Dag blev ham forundt at skænke Fri-
heden til mange ulykkelige.

189. Don Q. og Sancho kommer ridende, faar øje paa en Skare
Mænd, der bevæger sig mod dem. Da de kommer nærmere, ser
de, at en Del af Mændene er lænkede sammen. Det viser
sig at være en Transport af Slaver til de kongelige Ga-
lajer. Don Q. standser Sancho og udbryder:

189

Tekst: Atter et Eventyr, og denne Gang, som det synes, et af de

alvorligste!

med hvilke Ord han rider hen foran Transporten, standser og raaber med høj Røst:

Tekst: Stands og sig mig, hvad disse ulykkelige har gjort, siden I bortfører dem paa denne skammelige Maade!

Førerne for Transporten beder ham fjerne sig, da det, som han maa kunne se, er Slaver, der føres til Galajerne. Don Q. lader sig ikke nøje med denne Forklaring, men erklærer, at han intet kender til disse Mænds Forseelser, og naar han ser Mænd lide Overlast, er det hans Pligt som vandrende Ridder at hindre det, hvorpaa han befaler, at disse Mænd øjeblikkelig sættes i Frihed. Føreren bliver mere truende og beder ham fjerne sig, og de øvrige Fangevogtere kommer til, alle forstaar, at Don Q. maa være ~~gt~~ gal, men pludselig vender Don Q. mod Føreren, vipper ham af Sadelen, og bedes gaar det ikke den næste, som Don Q. rammer over Nakken med sin Lnase. Fangerne, som forstaar, at her er en Chance for Frihed, kaster sig trods Lænkerne over de nærmeste Fangevogtere, og snart er alt et vildt Kaos. En af Fangerne er en kæmpestor og stærk Mand, som øjeblikkelig begynder at arbejde paa at frigøre sig for sine Lænker. Han tager op fra Jorden et Spys, faar Spyddet ind i Ringen, der omslutter hans Haanded, hvorved det lykkes ham at frigøre sig. I samme Nu han er fri, rækker han begge Arme mod Himlen og raaber af sine Lungers fulde Kraft:

over min forspildte Lykke og raabe mine Forbandelser over den troløse Fernando.

204. Don Q. ser medlidende paa Staklen og siger: 204

Tekst: Jeg vil med min vældige Arm staa til Eders Tjeneste og skaffe Jer Hævn over Eders Fjender, om I blot vil fortælle mig Eders sørgelige Historie.

Cardenio sætter sig paa en Sten, gemmer sit Ansigt i Hænderne. De andre sætter sig deltagende lige over for ham. Først da Don Q. berører hans Skulder med sin Arm, løfter Cardenio Hovedet, tager sig sammen og begynder sin Historie.

Tekst: Jeg elskede den skønne Lucinda -----

hvorefter han standsede og stirrer vildt paa de to og udbryder:

Tekst: Kender I Lucinda?

De ryster paa Hovedet, og han fortsætter sin Fortælling, mens Billedet toner bort.

205. Foran Værtshuset. Præsten og Barberen ankommer, modtages af Værten og Værtinden, spoger straks, om de ikke 205

har set en Ridder af den og den Skikkelse, hvorved Vært og Værtinde straks forstaar, at Talen er om Don Q. Værten begynder at berette om den efter hans Mening forrykte Ridder, og Billedet toner bort, mens de bevæger sig ind i Værtshuset.

206. Optoning: Cardenio har endt sin Fortælling og siger:

Tekst: Nu kender I min sørgelige Skæbne.

hvorefter han lader Hovedet synke ned paa Brystet, mens Don Q. og Sancho ser deltagende paa ham. Pludselig løfter Cardenio sit Hoved med et Ryk, stirrer vildt paa Don Q., springer frem, griber ham i Brystet, vælter ham ned paa Jorden og raaber:

Tekst: Ha, troløse Fernando, jeg skal udrive dit Hjerte, som kun bestaar af Svig og Falskhed!

Sancho, der forfærdet søger at lægge sig imellem, faar en ilde Medfart, idet Cardenio griber ham og slynger ham hen ad Jorden, hvorefter han flygter som et forskræmt Dyr den Vej, hvorfra han kom. Don Q. kommer hurtigt paa Benene og ser efter den bortløbende. Sancho beføler sin Herre for at forvise sig om, at han er hel ovenpaa den forryktes Angreb. Don Q. fejler imidlertid intet. Han peger mod den bortflygtende og siger:

Tekst: Paa samme vis gjorde min store Forgænger, Amadis af Gal-
lien Bod. Han raabte sin Sorg mod Himlen og teede sig
som en forrykt for at paakalde sin elskedes Medlidenhed.

207. Kærbillede af Sancho, ²⁰⁷ der undrende hører Don Q.'s For-
klaring og ikke begriber Nyttens af den Maade at sørge
paa.

Tekst: Jamen hvorfor gør han det, Herre, naar hans Elskede dog
ikke kan høre ham?

208. Kærbillede af Don Q., ²⁰⁸ der overhører Sanchos Bemærkning
og fortsætter sine egne Tanker. Han vender sig mod San-
cho og siger:

Tekst: Og nu vil jeg sørge og gøre Bod meget heftigere end dis-
se to.

209. Billede af Sancho, ²⁰⁹ der siger:

Tekst: Jamen I har jo ikke gjort noget, Herre, og I er jo ikke
ulykkelig!

Don Q. fortsætter:

Tekst: Jeg vil græde over min Dulcineas haarde Hjerte, og du
skal bringe hende Bud om min Ulykke og mit Vanvid og min
store Kærlighed.

Sancho ser uforstaaende paa sin Herre. Don Q. svarer:

Tekst: Du skal opsøge Dulcinea af Toboso og sige hende, at din Herre er blevet forrykt af Kærlighed til hende, ligesom ligesom andre store Vandrende Riddere før min Tid.

Sancho, der stadigvæk ikke forstaar et Ord, udbryder:

Tekst: Jamen mit Esel er jo stjaalet Herre.

hvortil Don Q. svarer:

Tekst: Saa rid paa Rocinante og kom tilbage og sig mig, hvad Virkning mit Budskab gjorde.

Sancho, der hverken ved ud eller ind, staar et øjeblik og kigger paa sin Herre, og da han ikke ser anden Udvej, sjokker han over mod Rocinante.

210. Don Q. raaber til ham:

Tekst: Vent lidt, Sancho, saa kan du med dine egne Øjne forvisse dig om, hvor forrykt Kærligheden har gjort mig.

Sancho, som er naaet hen til Rocinante, vender sig og ser maabende paa sin Herre.

211. Don Q. river hurtigt Tøjet af sig og begynder i bar Skjor-

210

211

te at staa paa Hænderne og springe omkring som en fuld-
stændig gal.

212. Sancho, der i Rædsel stirrer paa sin Herre, raaber: 212

Tekst: Hold op, hold op, Herre, det er mer end nok!

hvorefter han med alle Tegn paa Væmmelse kravler op paa
Rocinante og begiver sig af Sted.

Tekst: Netop som Præsten og Barberen vilde forlade Værtshuset,
kom Sancho der forbi.

213. Sancho paa Rocinante møder Præsten og Barberen. Da de 213
øjeblikkelig genkender Sancho, bliver de meget glade og
vil have ham ind i Værtshuset, for at give Forklaringer,
men Sancho, som kender Værtshuset, ser forfærdet ud ved
Tanken og siger:

Tekst: Der skal ingen faa mig ind. Der er fyldt med Spøgelser.

Præsten gør ham dog begribeligt, at Spøgelserne ingen
Magt vil have i en gejstlige Hærvarelse, og Sancho lader
sig overtale.

214. Inde i Værtshuset fortæller Sancho vidt og bredt om sin 214
Herre og om alle deres mærkelige Oplevelser. Præsten,

Barberen, Værten og Værtinden samt enkelte Tjenestefolk lytter ivrigt til Historien. Præsten kalder nu Barberen til Side, og de to aftaler i Hemmelighed en Plan. De kalder Vært og Værtinde til Side, retter et Par Spørgsmaal til hende, hvorefter hun beredvillig beder dem følge hende.

215. Nærbillede af Sancho, der med Ængstelse følger deres Færd. 215

216. Et Rum i Værtshuset med en gammel Dragkiste. Vært og Værtinde, Præst og Barber aabner Dragkisten og fremtager forskellige Klædningsstykker, som kritisk vurderes, og enkelte Stykker udvælges. Billedet toner bort. 216

217. Billede toner op. Sancho, der sidder med en Pølse og Brød samt Vin og forskellige andre Delikatesser, har gjort sig tilgode, men skæler samtidig til Døren, gennem hvilken de øvrige forsvandt. Pludselig gaar Døren op, og indtræder Selskabet. Barberen forrest i Kvindeklæder af ret fantastisk Udseende. 217

218. Nærbillede af Sancho, der med aaben Mund og store Øjne stirrer paa Præsten. Præsten gør Kompliment for ham og spørger: 218

Tekst: Sig mig ærligt, Sancho, om jeg ligner en rigtig Prinsesse.

Sancho lægger Maden fra sig og gør Korsets Tegn og udbryder deltagende:

Tekst: Er det nu ogsaa galt med Jer.

Sancho peger samtidig paa sin Pande. Præsten og Barberen veksler Øjekast, og Præsten siger:

Tekst: Nej Sancho, men vi har udvænset en List, thi din Herre maa hjem og hvile en Tid, før han indlader sig paa nye Eventyr.

219

219

Sancho, der intet begriber af det hele, faar nu af Barberen en yderligere Forklaring, mens Vært og Værtinden konfererer med Præsten, og Billedet toner bort.

Tekst: Prinsessen (Barberen) med Følge ankommer til Sierra Morena.

220. Præsten, Barberen og Sancho kommer ridende, og straks, naar de er kommet ind mellem Sierra Morenas Bjerge, standses de af et mærkeligt Syn.

220

221. Ved en Bæk sidder en ung, smuk Kvinde og vasker sig. Hun er klædt som Dreng, men hendes lange Haar, der væl-
der ned over Skuldrene og de velformede Ben, røber at det er en Kvinde. De tre Ryttere rider nærmere. Pigen

221

ved Bækken, som ikke er nogen anden end Dorothea, hører de fremmede og springer op. Hendes første Tanke er at flygte, men Præsten raaber til hende og faar hende standset, og hun afventer undselig Herrerne's Komme. Præsten, som finder hendes Hærværelse paa dette Sted meget mærkelig, spørger hende ud, og hun fortæller om den Sorg og Ulykke, der har bragt hende hid.

Tekst: Mit Navn er Dorothea, min Fader er en rig Bonde i Byen .
Jeg opholder mig kun her for at dø, thi en stor Ulykke
har ramt mig.

Paa Præsten gør denne Meddelelse stærkt Indtryk, han rykker nærmere og opfordrer hende til at fortælle videre, men pludselig drejer alle Hovedet efter en Sang, som de hører fra en af Klipperne.

222. Oppe paa en Klippetop i Nærheden staar Cardenio og syn- 222
 ger af sine Lungers fulde Kraft. Sancho genkender ham
 og udbryder:

Tekst: Det er han den tossede!

I det samme faar Sangeren Cardenio Øje paa de fremmede, og hurtig som en Gemse er han nede hos dem. Han stirrer fra den ene til den anden og genkender pludselig Dorothea. I samme Nu springer han hen, griber hendes

Hænder og siger:

Tekst: Er I ikke Pigen Dorothea, som Fernando elskede?

Dorothea bekræfter dette, hvorpaa Cardenio siger:

Tekst: Hvorledes kommer I da her og i denne Forklødning?

Dorothea svarer:

Tekst: Siden den Nat, da han bragte mig i Ulykke, saa jeg ham ikke mere.

Billedet toner ned og atter op, og vi ser

223. Dorotheas Værelse Hun sidder sammenbøjet med Hovedet i Hænderne, og naar hun løfter det, ser man Taarerne strømme ned over hendes Kinder. Hun rejser sig, gaar hen til Vinduet, lukker det op og ser ud, spejdende til den ene og til den anden Side og sætter sig atter trist og bedrøvet tilbage i Stolen. Da kommer Pigen ind ad Døren med alle Tegn paa Sindsbevægelse og siger:

Tekst: Dorothea. Ved I af, at Don Fernando har giftet sig med en fornem Dame i Sevilla?

Billedet toner langsomt bort og op igen, og vi ser

~~lak
wuyuy~~

224. Cardenio og Dorothea sammen. Cardenio har et spændt lyttende Udtryk, mens Dorothea sidder mørk og tavs og indesluttet og stirrer frem for sig. Pludselig siger hun:

Tekst: Fra dette Øjeblik blev min Kærlighed til Had, og jeg besluttede at opsøge Forræderen og dræbe ham.

Billedet toner bort og atter op, og man ser

225. Dorotheas Værelse ved Aften, hvor hun staar fuldt paa-klædt som en Dreng og kommer sine Pigeklæder og Penge i en Sæk. Hun skynder sig ud.

226. Vejen udenfor Huset. Dorothea kommer ud af Huset og gaar bort. Billedet toner bort og toner atter op til

227. Trappen i Lucindas Hjem eller udenfor Lucindas Hjem. Dorothea staar forklædt som Dreng og taler med et Tyende. Tyendet siger:

Tekst: Hverken Don Fernando eller Donna Lucinda er at faa i Tale unge Ven, thi efter deres Bryllup har de været sporløst forsvundet. Billedet toner bort og atter op

228. Dorothea og Cardenio og Gruppen omkring dem.

Tekst: Da jeg saaledes ikke kunde faa Hævn og ikke vilde tilbage

til mit Hjem igen, søgte jeg herved for at dø.

Da rejser Cardenio sig og siger:

Tekst: Ved I af, at den Kvinde han bedrog Jer med var min elskede?

229. Nærbillede af Cardenio. I Cardenios Øjne begynder Vildskaben igen at lyse ved Tanken om Fernandos Falskhed. 229

230 Nærbillede af Præsten, Barberen og Sancho. Sancho stirrer med Rædsel malet i alle Træk paa Cardenio, banker Præsten i Siden og siger: 230

Tekst: Hr. Pastor, nu faar han et Anfald igen!

hvorpaa han skyndsomt trækker sig tilbage.

231. Præsten gaar hen til Cardenio, lægger beroligende sin Haand paa hans Skulder, tager Dorotheas Haand og siger: 231

Tekst: Kære Venner, alt kan blive godt endnu. Alle vi som her staar vil hjælpe Jer, hvis I til Gensæld vil yde os en ringe Tjeneste.

Præsten peger nu paa den som Kvinde udklædte Barber og siger:

Tekst: Den Mand skulde til vor Plan være Prinsesse, men jeg

tror at I, smukke Frøken, vil egne Jer fuldt saa godt.

Mens Barberen, der forstaar, at han fritages for Rollen, flaar Tøjet af sig, bistaet af Sancho, og videre Aftale finder Sted, toner Billedet bort.

- 232
232. Optoning. Don Q. gør stadig Bod. Da Selskabet nærmer sig ham. Forrest rider Dorothea, der nu agerer Prinsesse, lidt bagud for hende kommer Præsten, Barberen og sluttelig Sancho. Sancho rider nu frem og beder de øvrige vente lidt. Han kommer hastigt hen til Don Q. og siger:

Tekst: Skynd Jer, Herre, og tag Tøjet paa, for vi kommer just med en fornem Prinsesse, som anraaber om Eders Bistand.

Don Q. faar frygtelig travlt. Dette skifter med et Billede:

- 233
233. Præsten, Barberen og Dorothea, hvor den sidste yderligere instrueres.

- 234
234. Sancho hjælper Don Q. med det sidste af Paaklædningen og sørger for, at han faar et saa heldigt Udseende som muligt. De Fremmede kommer nu nærmere. Dorothea springer af Hesten, kster sig paa Kne for Don Q.

Tekst: Jeg beder Eders Herlighed følge mig og skaffe mig Hævn over en Forræder, som har røvet min Arv og mit Kejserdømme.

Don Q. som føler sig uhyre beæret og forstaar, at her vir-

kelig er en Opgave for en saa mægtig Ridder, indvilliger med Glæde og lover den afsatte Prinsesse at være genindsat i sine Rettigheder inden længe.

Tekst: Uden nævnewærdige Oplevelser ankom Selskabet til Værtshuset
Her besluttede de at overnatte for næste Dag at fortsætte
mod Don Q's Hjem.

235. Udenfor Værtshuset: staar et Esel bundet, og ved nærmere Eftersyn viser det sig at være Sanchos kære Ruzio. Sancho styrter hen, tager sit genfundne Esel om Halsen, klapper det og kalder det ved alle de kærlige Ord, han kan finde. Ud fra Værtshuset kommer i samme Øjeblik Tyven, men da han ser Selskabet og Sancho, fra hvem han stjal Eselet, tager han øjeblikkelig Flugten, og Sancho er altfor glad over Gen-synet til, at han kan løsrive sig for at forfølge Tyvekægten. Imidlertid bevæger Selskabet sig ind i Værtshuset efter at have givet Staldpersonalet Tøjlerne til deres Heste. Kun Sancho vægrer sig ved at skilles fra sit kære Dyr og tager det ganske roligt med ind i Huset.

*Sancho
skiller sig
fra Eset*

236. Nærbillede af Sancho. med sit Esel i Dørraabningen, diskutere med Verten, der ikke vil tillade, at han tager sit Esel med ind. Det er lige ved at komme til Haandgribeligheder mellem Verten og Sancho, og først efter at Verten har lovet, at Eselet skal nok blive været godt og personlig trækker af med det, gaar Sancho, omend ikke helt beroliget ind i Værtshuset.

235

236

Tekst: Rejsens Strabadser havde gjort det lille Selskab baade sulten og tørstig, og Værten maatte diske op med det bedste, Huset formaaede.

237. Det er ved Slutningen af Maaltidet. Don Q., Sancho, Cardenio, Sognepræsten og Dorothea samt Barberen sidder ved Bordet. De drikker Vin og spiser Frugt. Værten staar i Døren og ser ud over Vejen, vender sig om og siger:

Tekst: Der kommer flere fornemme Gæster til mit Hus i Aften.

238. Et Glimt af 4 Ryttere, hvoraf den ene har en hvidklædt Dame siddende foran sig paa Sadlen galopperende henad Vejen.

239. Værtshusstuen. Dorothea rejser sig og siger:

Tekst: Hvor kan jeg skjule mig, thi jeg vil ikke ses af nogen?

Værten peger paa Døren, der fører ind til de øvrige Rum i Værtshuset, og Cardenio der ogsaa har rejst sig, gaar sammen med Dorothea derind.

240. Udenfor Værtshuset) De fire Ryttere, som alle er af stadseligt og fornemt Udseende, bevæbnet med Skjold og Lanse og alle med sorte Masker for Ansigtet, stiger af Hestene og skynder sig at hjælpe Damen ned. En af dem tager hende i sine Arme, og de gaar alle ind i Værtshuset.

241

241. Rytterne kommer ind i Værtshuset, Den ene bærende paa Kvinden, som han sætter i en Stol, der staar lige ved den Dør, som Cardenio og Dorothea er gaaet ind af. Mens de tre Ryttere stiller sig op ved Døren, gaar den fjerde, som bær Kvinden i sine Arme, og som er elegantere og rigere klædt end de øvrige og ser ud som en Adelsmand, mens de andre nærmest ligner Landsknægte, hen og taler med Værten.

242

242. Nærbillede af den hvidklædte Dame som sukker, græder og klager.

243

243. Sognepræsten gaar hen til hende.

Tekst: Hvad fattes Eder, kære Frue? Er der noget, hvori en Kirkens Tjener kan være Eder til Hjælp, da befal over mig.

Lucinda, thi dette er netop den hvidklædte Kvinde, svarer intet, men sukker videre. Adelsmanden, som ikke er andre end Don Fernando, træder nu hen til Sognepræsten.

Tekst: Gør Eder ingen Umage med at tilbyde denne Kvinde nogen Hjælp, thi hun har ikke for Skik at takke og alt hvad hun siger er Løgn.

Da rejser Lucinda sig op, harmdirrende.

Tekst: Aldrig har jeg sagt nogen Løgne og netop paa Grund af min Sanddrøhed og Lydighed befinder jeg mig nu i denne Ulykke.

Det er Jer selv, der er en falsk Løgner.

244. Værelset hvor Cardenio og Dorothea staar. 244

245. Nærbillede af de to, der staar lyttende op mod Døren og kan høre hvert Ord, der siges inde ved Siden af. Cardenio griber Dorotheas Haand og siger: 245

Tekst: Hellige Gud, hvad er det for en Stemme, jeg hører?

246. Værtshusstuen. Ved disse Ord rejser Lucinda sig op, idet hun øjeblikkelig har genkendt Cardenios Stemme, og da hun ikke ser noget, men hører Stemmen inde fra Værelset ved Siden af, vil hun derind, men da Don Fernando mærker det, holder han hende tilbage, saa hun ikke kan røre sig af Pletten. Hun skriger og vil slide sig løs, men Fernando holder et Jerntag omkring hende. 246

247. Stuen ved Siden af. Cardenio og Dorothea med Spændingen malet i deres Ansigter. Han siger til Dorothea Ord, som maa forstaaes, at han maa ile den fortrængte Kvinde til Hjælp, lukker Døren op, og de to gaar ind i Værtshusstuen. 247

248. Værtshusstuen. I samme øjeblik Døren gaar op, har Lucindas Anstrengelser for at slide sig løs fra Fernando, forarsaget, at Mantillen, hvormed hun har dækket sit Ansigt, er gledet ned, og hun staar for Cardenio som den hun er, - Lucinda. Efter at de to elskende længe har stirret paa 248

hinanden, tager Cardenio sig sammen og gaar hen til Adelsmanden og spørger ham, hvem han er. Fernando siger intet, hvorpaa Cardenio river Masken fra hans Ansigt, og han staar afsløret som den falske Ven. Dorothea som spændt og interesseret har fulgt Skuespillet, er en Afmagt nær, da hun ser, hvem den sortklædte Adelsmand er, og efter et Øjeblik at have staaet i Vildrede med sig selv kaster hun sig paa Kne for ham og siger:

Tekst: Hav Medlidenhed medden, der elsker Jer og aldrig ophører med at elske Jer!

Lucinda, hvem Fernando imidlertid har sluppet, siger:

Tekst: Ser I ikke, hvorledes Himlen ad sælsomme og for os dulgte Veje har ført min Egtelige tilbage? Ham, som kun Døden skulde udlette fra mit Minde!

Fernando staar med Angst og Uro præget i sit Udtryk, og idet han løfter den knælende Dorothea op, ser han, hvorledes Angeren begynder at fødes i ham, og han siger sønderknust:

Tekst: Knæl ikke for mig, Dorothea, thi jeg er ikke Eders Kærlighed værd!

Da Lucinda instinktmæssigt føler, at hendes Ord har gjort Indtryk paa Don Fernando, iler hun hen i Cardenios Arme,

som han længselsfuldt udbreder mod hende. Cardenio river sig pludselig løs af Lucindas Favntag og gaar truende hen imod Fernando og siger:

Tekst: Min Kaarde skal hævne den Falskhed, Du har lønnet mit Ven-
skab med.

Ved Ordet Hævn rejser Don Q. der ellers har sid det og nydt den Hvile, han saa haardt har tiltrængt, sig, og kommer hen til de to og siger:

Tekst: Hvis der skal hævnes en Uret, saa stiller jeg min stærke
og prøvede Arm til Tjeneste.

Cardenio takker ham, men siger, at det er et Mellemsværende, han selv skal ordne. Da kommer Dorothea hen til Cardenio og siger til ham:

Tekst: Vil I, Cardenio, ikke for min Skyld tilgive Fernando?

Cardenio svarer:

Tekst: Hvis han er villig til at gøre sin Uret mod Eder god,
vil jeg for Eders Skyld, Dorothea, tilgive ham.

Hun ser med et bedende og sømt Blik paa Fernando, som - og her ser man paa hans Udtryk, at det ikke er for at faa sin Vens Tilgivelse, men fordi han virkelig føler en stor

Kærlighed til sin Elskede genopstaa - glædestraalende
slutter hende i sine Arme. Billedet toner bort.

Tekst: Den Aften, da det øvrige Værtshus var gaaet til Ro, sad
der to Par, som endnu havde meget at fortælle hinanden.

249. Omkring en Ild sidder Dorothea og Fernando, Lucinda og
Gardenio, lykkelige og glade. De har Vin staaende, som de
drikker med hinanden, og man mærker, at de er blevet gode
Venner alle 4. Da siger Gardenio: 249

Tekst: Det staar endnu næsten for mig som et Mirakel, at Du ikke
er Fernandos Hustru. Jeg saa jo med mine egne Øjne Eders
Vielse.

Lucinda tager hans Haand, ser ømt paa ham og siger:

Tekst: Tror Du, jeg kunde svigte den, jeg elsker?

Billedet toner bort og over i

250. Stuen i Lucindas Hjem hvor Vielsen fandt Sted toner op,
og Billederne 186-187-188 gentages. 250

251. Billedet toner op. Nærbillede af Gardenio og Lucinda.
Man ser, hvilket Indtryk Lucindas Fortælling har gjort
paa ham, og maalløs sidder han og trykker hendes Hænder 251

i sine. Hun fortsætter:

Tilfugt: Hemmeligt sneg jeg mig bort fra min Faders Hjem og søgte Tilflugt i et Kloster, men ogsaa der fandt Fernando mig.

Billedet toner bort og over i

252. Et lille Kapel i Klosteret: Priorinden staar med foldede Hænder og taler til Novicen Lucinda, der ligger paa Knæ bagved Priorinden. Lidt bag ved Lucinda ser man alle Klostersøstrene, 10-12 i Tal, der følger Ceremonien.

253. Udenfor Klosteret. Fernando ankommer sammen med sine tre Hjælpere, med hvem han aftaler det fornødne, hvorpaa Hjelperne tager Masker for Ansigtet. Fernando ringer paa Klosterporten, og da Lemmen bliver slaet til Side, og Portnersken kigger ud, anstiller han sig som syg og beder om Tilflugt i Klosteret. Portnersken lukker nu Døren op, men bliver i samme Øjeblik grebet af den ene Hjelper, hvorpaa Fernando tager Maske paa og sammen med de øvrige to Hjælpere træder ind i Klostergaarden.

254. En lang Klostergang. med Dørhvalvinger ved Siderne. I en af Hvalvångerne sidder en lille Jerndør. Ved gennem Klostergangen sniger Fernando og de to maskrede Hjælpere sig. Fernando standser udfør Jerndøren, lukker den forsigtigt op og ser, hvad der er bag, ser at det er en Hedgang

med Trappe, jager hurtigt sine to Hjælpere derind, gaar selv nogle Skridt videre ned i Gangen, vender pludselig om og springer tilbage og ind bag Jerndøren. I samme Nu Jerndøren springer i, drejer Priorinden om Hjørnet nederst i Gangen og kommer langsomt gaaende, fulgt af alle Nonnerne, hvoriblandt Lucinda gaar som Nr. 5 eller 6.

255. Klostergangen set fra Siden med Jerndøren som Baggrund. 255
 Priorinden glider langsomt forbi Jerndøren, uden at lægge Mærke til at denne aabnes paa Klem, og Fernandos maskerede Ansigt skimtes. Han stirrer nøje paa hver enkelt, der gaar forbi, og i det Øjeblik Lucinda passerer Jerndøren, rives den pludselig op. Fernando griber Lucinda i Armen, og i mindre end et Sekund er hun revet ud gennem Døren, og denne lukket med et Smæld. Der bliver stor Bestyrtelse i Rækken, man forsøger at rykke Jerndøren op, men forgæves.

256. Uden for Jerndøren ser man de maskerede Mænd sætte Slaa 256
 for, mens Fernando iler ned ad Trappen med Lucinda i sine Arme.

257. Klostergaarden. Fernando kommer ud fra en lille Hvalving 257
 staar pludselig midt i den lyse Klostergaard, Mændene følger umiddelbart efter, de er godt orienteret og gaar hen mod venstre Side og ind gennem en Hvalving, der fører til Klosterporten.

258. Udenfor Klosteret. Fernando ilende ud med Lucinda i sine Arme. Han stiger til Hest, anbringer Lucinda foran sig. De tre Hjælpere kommer løbende og kaster sig i Sædlen, og alle fire rider bort. Billedet toner bort og over i

259 Værtshuset, hvor de fire unge er forsamlede. Man ser paa ²⁵⁹ Fernandos Udtryk, at han siger: Ja, saadan forholder det sig virkelig, men jeg angrrer dybt min Gerning, og fra nu af skal intet skille mig fra Dorothea, hvem han stæt kysser paa Haanden. Da kommer Sancho stormende med alle Tegn paa Skræk og Rædsel malet i Ansigtet.

Tekst: Skynd Jer, hjælp min Herre, han er midt i en forfærdelig Kamp med den onde Pandafilando.

De to Herrer springer op og forstaar ikke rigtigt Meningen. Sancho fortsætter:

Tekst: Han har lige hugget hans Hoved af, men ligemeget hjælper det.

En Sidedør rives op, og Præsten og Barberen kommer hurtigt til Syne i Natdragt eller halvt paaklædt. Sancho springer frem og raaber en Bunke uforstaaeligt og griber fat i ham. Alle farer ud for at hjælpe. De to Damer staar et Øjeblik heftig forskrækkede, men deres Nysgerrighed vinder Overhaand, og de følger efter.

260. Oppe i Loftsrummet befinder Don Q. sig i en drabelig Kamp mod Værtens Vinsække. Hver Gang han gør et Udfald, springer ²⁶⁰

Vinen frem i tykke Straaler. Døren til Loftstrappen staar saaben, og op kommer nu Sancho med Præsten, Barberen og de to unge Herrer. Et øjeblik efter ses Damernes forskrækkede Ansigter i Baggrunden. Don Q. raaber de frygteligste Trusler mod sin Fjende:

Tekst: Din Skurk! Din Røver! Vid, Du kæmper med Verdens veldigste Ridder!

261. Nærbillede af Don Q. der kæmper. Man lægger Mærke til, at hans øjne er lukkede, altsaa Manden sover og han kæmper i Søvn. 261

262. Verten er nu kommet op til Døraabningen, og da det er umuligt at nærme sig Don Q., fordi han slær saa drabeligt om sig, ved han ikke bedre Hæd end at gribe en Spand Vand, som han smider over Don Q. 262

263. Nærbillede af Don Q. som vaagner op og gyser og ryster sig. 263

264. Verten samt Præsten og Barberen og de unge Herrer springer nu frem, griber ham og faar ham lagt paa Sengen. De holder ham fast, saa han ikke kan røre sig og lidt efter falder Don Q's øjne til, han sover paany. 264

265. Nærbillede af Præsten der siger: 265

Tekst: Vi maa binde ham og straks i Morgen tidlig maa vi have ham hjem.

266. Mens Værten redder Præsten noget Reb, og de begynder at 266
binde Arme og Ben paa den sovende Kæmpe, toner Billedet bort.

Tekst: Næste Morgen.

267. En Kærre holder foran Værtshuset. 267 Kærren er indrettet til Transport af Faar eller Svin (se Marstrands Tegning). De forskellige Rejsende staar omkring Vognen, da Sancho kommer løbende og siger:

Tekst: Nu er han ved at vaagne.

Alle Herrerne skynder sig ind.

268. Loftsrummet med Don Q's Seng. 268 Don Q. blinker med Øjnene, han er ved at vaagne og opdager, at han ikke kan røre hverken Arme eller Ben, er klar over, at det paany er Troldom, der har Magt over ham. Sancho og Barberen løfter ham uden at sige et Ord ud af Sengen og paabegynder Paaklædningen.

269. Udenfor Værtshuset. 269 Don Q. føres ud, ingen taler et Ord, men de anbringer ham i Vognen og lukker Gitterlaagen, som findes bag paa Kærren. Naar Don Q. er vel anbragt siddende paa Bunden af Vognen, vinker han Sancho hen til sig, og han kaster et Blik rundt paa alle og siger med hemmelig Forstaaelse:

Tekst: Jeg kan se, at vi alle er forheksede.

270

270. Nærbillede af Sancho der kigger paa ham et øjeblik i Forbavselse, hvorefter han nikker kraftigt.

Tekst: Og saaledes naaede Don Q. Afslutningen paa sin anden bergstømelige Udfærd.

271. Vognen og hele Følget sætter sig nu i Bevægelse. De to elskende Par, som dog bliver tilbage vinker til de Bortdragende.

271

272. Billede af den bedrøvelige Ridder, medens han med Haanden under Kind og melankolske Øjne, siddende i Vognen, skrump-ler hen ad Vejen.

272

3die Udfærd.

Tekst: Dagene gik, men der havde endnu ikke vist sig noget ledigt Statsholderskab for Sancho.

eller

Dagene gik og Sanchos Ø var endnu ikke dukket op (i Horisonten).

273. Udenfor Sanchos Hjem. Sancho omgivet af sin Børneflokk.

273

Han selv er beskæftiget ved et eller andet Arbejde. Konen viser sig i Døren og sender ham et hvast Blik. Sancho ser hende og dukker uvilkaarligt Hovedet.

274. Nærbillede af Konen, der ser paa ham og haanligt siger: 274

Tekst: Passer det Arbejde for en Statholder?

275. Nærbillede af Sancho. Man ser, at han hører Bemærkningen, han skeler lidt henimod hende og ser fortrædelig ud. 275

276. Nærbillede af Konen der slaar et haanende Grin op og gaar ind i Huset. 276

277. Sancho vender sig, ser, at hun er gaaet, tænker sig lidt om. Man ser, at han tager sin Beslutning. En af Ungerne kommer og spørger ham om noget, men bliver sparket væk. Han sender et trodsigt Blik til Døren, hvorigennem Konen forsvandt og gaar ud af Billedet. 277

278. I Don Q's Patio. Don Q. med Hænderne paa Ryggen og Ansigtet vendt eftertænksomt mod Himlen, gaar med langsomme værdige Skridt frem og tilbage. 278

279. I et Hjørne af Patioen. taler Søsterdatteren og Husholdersken hemmeligt med Præsten og Barberen, og Søsterdatteren spørger bekymret. 279

Tekst: Tror I ikke, at han nu er kureret?

Præsten svarer:

Tekst: Jeg skulde mene det. Men man ved aldrig -

280. Udenfor Porten kommer Sancho og banker paa. 280

281. Et Billede af Gruppen fra Billede 279. De hører Bankningen, og Husholdersken gaar for at lukke op. 281

282. Porten aabnes af Husholdersken. Da hun ser, hvem det er, smækker hun Porten i igen. I samme Nu begynder Sancho at banke som en rasende. Husholdersken maa atter lukke op. Sancho sætter Foden imellem, og paastaar, at han maa tale med Don Q. hvorpaa han trods alle Protester maser ind. 282

283. I Patioen. Sancho og Husholdersken kommer. Præsten spørger, hvad han vil. Sancho optræder meget bestemt og siger: 283

Tekst: Jeg skal tale med min Herrel

284. Don Q. faar øje paa ham, slaar naadigt ud med Haanden og siger: 284

Tekst: Træd nærmere. Ven, Sancho!

285. Sancho som er lige ved at blive vist tilbage af Præsten, hører Don Q's Kalden, hvorfor han brat afbryder Diskussionen, ser overlegent paa Præsten, som han vil sige: Der kan 285

I selv høre - og gaar hen imod Don Q.

286. Don Q. modtager Sancho med den Holdning, som sømmer sig hans Værdighed, og siger naadigt:

Tekst: Hvad ønsker Du, Sancho?

Sancho staar lidt og famler i det og faar saa fremstammet:

Tekst: Det var den Ø, vi talte om!

hvorefter han sender Don Q. et spørgende Blik.

287. Nærbillede af Don Q. der ser paa ham et Øjeblik uden at svare.

288. Nærbillede af Sancho, der angstelig venter paa Svar og tilføjer:

Tekst: Eller maaske en Halvø i det mindste.

Don Q. siger:

Tekst: En vandrende Ridder bryder ikke sine Løfter. Gaa kun hjem, Sancho, Du hører fra mig.

Sancho ser umaadelig lykkelig ud over dette Svar, nikker fortroligt til sin Herre, dog med en vis ydmyg Underkastelse,

men maaler til Gengæld Præsten og de øvrige, naar han gaar forbi. Billedet toner bort.

Tekst: Og en skønne Dag var Don Q. og Sancho atter ude paa Eventyr.

289. Don Q. og Sancho ridende ud. 289

290. Hjemme i Don Q.'s Patio, er der stor Raadslagning mellem de to Kvinder, Præsten Barberen og Samson Carrasco (og eventuelt et Par andre af Byens Beboere) Samson Carrasco har Ordet: 290

Tekst: Mit Raad er dette, at jeg forklæder mig som Ridder, overvinder Don Q. befaler ham at drage hjem og blive i Hjemmet et Aar.

291. Billede af Tilhørernes spørgende Ansigter. Samson Carrasco fortsætter: 291

Tekst: Ridderskabets helligste Lov er at adlyde sin Overvinder, og hellere end at bryde denne vil Don Q. dræbe sig selv.

Oven paa denne Replik bliver der stort Røre og Begejstring i Forsamlingen. Alle giver deres Tilslutning og roser Samson Carrasco for hans snilde Indfald. Billedet toner bort.

292. Don Q's Møde med Spejlridderen. Under et Træ ligger Sancho 292

sovende. Don Q. sidder og spiser sin medbragte Mad. Rocinante og Balet græsser fredeligt sammen et Stykke derfra. Pludselig kommer to Ryttere sprængende ind i Billedet. Den fornemste af Rytterne springer af Hesten og kaster sig pladask paa Ryggen, idet han udstøder høje Klageraab og rækker Armene truende i Vejret. Den fremmede Ridders Vaabendrager staar ligeledes af Hesten, han er udstyret omtrent som Tobias Hikke med langskafte Støvler og en uhyre Hæse. Han binder Hesten til et Træs.

293. Et Nerbillede af den paa Ryggen liggende fremmede Ridder. 293

Tekst: Oh Du haardhjertede Casildia af Vandalien, ser Du ikke min Sorg, føler Du ikke min Kærlighed?

294. Don Q. som er meget forbavset, er hurtig klar over, at den fremmede ligesom han selv er vandrende Ridder, rejser sig for at gaa hen til ham. 294

295. Don Q. hen til den vandrende Ridder og tiltaler ham: 295

Tekst: Jeg skønner, at I som jeg er vandrende Ridder og ligesom jeg fortæres af en ulykkelig Kærlighed.

296. Den fremmede, som slet ikke har bemærket Don Q's Nærvarrelse springer op og hilser paa ægte Riddervis paa sin Kollega. Den fremmede Ridder præsenterer sig med følgende Replik: 296

Tekst: Jeg er Spejlridderen, den uovervindelige og byder Jer tage Plads ved min Side.

De sætter sig i Græsset og Spejlridderen gør ved Tegn sin Vaabendrager forstaaeligt, at han maa slaa sig ned hos Vaabendrager Sancho.

297.

Den fremmede Vaabendrager slaar sig ned i Græsset ved Siden af Sancho og dunker ham gemytligt i Maven. Sancho vaagner, ser paa den fremmede, gnider sine Øjne og stirrer igen, udstøder et frygteligt Vræl ved Synet af den fremmedes uhyre Nese og flytter sig hurtigst muligt væk fra ham. Den fremmede lader dog ret godmodig, taler beroligende til Sancho og byder ham af sin Mad, og Sancho nærmer sig atter, skønt med Mistro.

298.

Don Q. og den fremmede Ridder samtaler. Den fremmede siger

Tekst: Jeg kaldes den Uovervindelige, thi jeg har overvundet selv den store Don Q. i ærlig Tvekamp.

efter hvilken Replik Spejlridderen slaar sig et Par drabelige Slag paa Brystet. Ved denne Erklæring springer Don Q. op og udbryder harsdirrende:

Tekst: Saa vid, at I lyver i Jeres Hals, thi jeg er selve Don Q. a la Mancha.

Spejlridderen springer nu ligeledes op, og de staar overfor

hinanden med fjendtlig Holdning.

299. Sancho og Vaabendrageren følger Optrinet med Opmærksomhed. 299

Den fremmede Vaabendrager siger:

Tekst: Hvis nu vore Herrer skal slaas, sømmer det sig ikke for os at se roligt derpaa, saa maa vi ogsaa tage en Dyst med hinanden.

Sancho ser himselforskrækket ud og siger:

Tekst: Men vi har jo ingenting gjort hinanden.

Den fremmede tænker sig om et Øjeblik og siger:

Tekst: Men jeg behøver jo bare at slaa Dig i Ansigtet en 2-3 Gange, saa har Du jo Grund til at være fornærmet, og vi begge god Grund til at slaas.

Sancho er højst ulykkelig ved Tanken om Kamp med denne frygtelig udseende fremmede og protesterer stadig.

300. Don Q. og Spejlridderen. Spejlridderen udbryder: } 00

Tekst: Om denne anden har bedraget mig, da skal jeg vide at besejre den rigtige Don Q. Sid op, Hr. Ridder, og I skal straks faa Lov at bide i Græsset.

301. Den fremmede Vaabendrager staar med to Sække i sin Haand,³⁰¹
han smider den ene til Sancho og siger:

Tekst: Da vi ingen Sabler har, kan vi kanske hinanden om Ørene med disse to Sække.

Sancho som stadig sidder i Gresset er grædefærdig ved Tanken om Slagsmaalet. Han ser forknytt paa den fremmede, men lister sig til at putte en stor Sten ned i sin Sæk, hvorefter han noget roligere imødeser, hvad der nu vil komme.

302. De to Riddere er nu til Hest og anbringer sig med Front³⁰²
mod hinanden i en Afstand af ca. 20 Meter.

303. Vaabendragerne følger spændt deres Herrens Færd.³⁰³

304. Don Q. sporer sin Rocinante, der villig farer frem, hvorimod³⁰⁴
Spejlriddersens Hest trods de bankende Støvlehale ikke rører sig af Pletten. Følgerne indfinder sig ret hurtigt, idet Don Q. med et velrettet Lænsstød kaster Spejlridderen af Hesten.

305. De to Vaabendragere løber henimod Kamppladsen glemmer ganske³⁰⁵
at slaas med hinanden. Don Q. er sprunget af Hesten og har draget sit Sværd og er just i Færd med at ville støde det gennem Halsen paa sin overvundne Modstander, da denne river Visiret fra Ansigtet og beder om Naade. Sancho er nu kommet til og bøjer sig over den faldne og udbryder:

Tekst: Jamen det er jo Samson Carrasco!

Don Q. lader Sværdet synke og siger:

Tekst: Atter har Troldmændene spillet mig et Puds og håndret mig i at tage den Hævn, der tilkommer mig.

306. Nerbillede af Samson Carrasco, der siger:

306

Tekst: Jeg vil gøre alt, hvad I befaler mig.

307. Don Q. staar stolt og sejrbevidst og siger:

307

Tekst: Jeg lader Eder beholde Livet, men I drager uophørlig til Toboso og fremstiller Jer for Dulcinea som overvunden.

308. Nerbillede af Sancho, der staar og ser paa sin Herre og udbryder:

308

Tekst: Det Eventyr smed heller ikke noget af sig!

309. Den fremmede Vaabendrager fører den fortunlede Samson Carrasco bort. Naar de er udenfor Hørevidde, standser de, og Samson Carrasco siger, idet han ser bagud efter Don Q.:

309

Tekst: Dette var et Uheld, men vi forsøger en Gang til.

310. Don Q. og Sancho har bestøget henholdsvis Rocinante og

310

Ruzio og forlader som de stolte Sejrherrer Valpladsen.
Billedet toner bort.

Tekst: Opflarmet af sit Held kastede Don Q. sig snart ind i nye Eventyr.

Kampen med Løven.

311. Don Q. og Sancho kommer ridende, møder en med Flag smykket Vogn. Vognen er indrettet som et stort rullende Bur, og i Buret findes en vældig Løve. Don Q. standser Vognen og spørger, hvor de agter sig hen med det Dyr. Vogteren svarer, at det er en Gave fra Kommandanten af Oran til Kongen af Spanien. Don Q. svarer:

Tekst: Det er Skæbnen der har bestemt dette Møde, for at Jeg kan vise min Tapperhed. Derfor befaler jeg Jer at aabne Buret.

Sancho farer forskrækket hen til sin Herre.

Tekst: Herre, I vil da ikke kæmpe med Løven? Det bliver meget værre end Vindmøllerne.

Don Q. er ubøjelig og erklærer:

Tekst: Hvis I ikke aabner Buret øjeblikkelig, skal jeg spidde Jer med min Lanse!

Føreren ser fortvivlet paa Kusken og paa Sancho og siger:

Tekst: I er Vidne, at jeg tvinges til at gøre det.

hvorefter han kravler op paa Buret for at trække Slaaen fra. Don Q. stiger af Hesten for med Sværdet at kæmpe til Fods. Sancho som allerede er steget af Ruzio, løber alt hvad Remmer og Tøj kan holde for at bringe sit Æsel i Sikkerhed. Den forskrækkede Kusk, der ogsaa nok vil bjerge Livet, springer ned af Vognen og styrter i vild Rædsel ind over Markerne. Don Q. gaar sindigt frem og stiller sig med draget Sværd foran Burets Aabning. Vogteren, som befinder sig paa Burets Tag siger fortvivlet:

Tekst: Fæstholder I stadig, Herre, at jeg skal lukke op?

Don Q. som har taget sin allerbistreste Mine paa, befaler med sammenknæbne Tænder:

Tekst: Luk op!

Vogteren aabner Buret. Løven staar rolig og betragter og vurderer den drabelige Ridder, men gør ikke Mine til at forlade sit Bur. Don Q. paabegynder nu haanlige Tilraab, han svinger vildt med Sværdet og raaber:

Tekst: Kom an, Din Kryster, og jeg skal vise Dig, hvem jeg er.

Løven vender sindigt rundt og vender Bagen til ham. Don Q. befaler: Vogteren at gaa ind i Buret og drive den ud, men Vogteren bønfalder ham om at lade dette være nok.

Tekst: I er jo Sejrherre, I har jo set, at Dyret er bange for Jer!

Dette Ræsonnement behager Don Q. og Vogteren skynder sig at lukke Buret. Don Q. siger med kongelig Værdighed!

Tekst: For Fremtiden vil jeg ikke føre Navnet Ridderen af den be-
drøvelige Skikkelse, jeg vil kaldes Løveridderen.

Ind mellem disse Billeder flettes et Par Glimt af Sancho, der langt borte staar med Luzio og følger Slagets Gang. Billedet toner bort.

Tekst: Mens dette drabelige Møde mellem Don Q. og Løven fandt Sted, slog et Jagtselskab sig ned i Nærheden.

312. Et Jagtselskab helst paa c. 100 Personer og til Hest kommer jagende gennem Skoven. Et Par smukke Billeder af Selskabets Ridt taget bagfra og fra Siden. Sluttelig ses Selskabet jage ud fra Skovbrynet. Forrest rider Hertugen og Hertuginde, hun paa en snehvid Hest. Hertugen gør Tegn til Holdt, og alle Rytterne samles om ham. 3/2

313. Noget borte kommer Don Q. og Sancho ridende. De holder Hestene an, da de ser det store Jagtselskab og Sancho siger: 3/3

Tekst: Det er maaske Keiseren af Kinesien.

Don Q. beder Sancho ride hen og melde Løveridderen for hans kejserlige Majestæt. Sancho rider afsted.

314. Hertugen og Hertuginde, som det i Virkeligheden er, sidder endnu til Hest, naar Sancho rider frem og forebringer sit Erinde, at selve Don Q. som Kejseren maaske har hørt om, vilde gerne have Lov at gøre Kejseren sin Opvartning. Hertugen smiler over denne Melding, og baade han og Hertuginde forstaar, at det i Virkeligheden er den navnkundige Ridder af den bedrøvelige Skikkelse, de har for sig. De veksler nogle Ord, og man forstaar paa deres Minespil og paa de enkelte, fornemste af Herrerne, der nærmer sig, at man glæder sig umaadeligt til dette nye Bekendtskab. Der meddeles Sancho, at det vil være dem en stor Ære og Naade, om det maatte forundes dem at hilse paa den berømmelige Ridder. Sancho er ganske betaget af den megen Høflighed og skynder sig tilbage til Don Q for at meddele ham Kejserens Svar.

315. Don Q. strunker sig i Sædlen og rider med værdig Holdning frem for at hilse paa den formodede Kejser. Uheldet vil, at Sanchos ene Ben hænger fast i hans Stigbøjle, saa han tumler til Jorden, idet han vil staa af Ruzio for at hjælpe sin Herre ved Afstigningen. Don Q. som er vant til at regne med Sanchos Hjælp, tager sig ikke i Agt og falder ned paa Jorden foran Hertugen og Hertuginde. Hertugen og Hertuginde beklager den stolte Ridders Uheld, men Don Q. holder sig paa sit Hjerte og siger:

Tekst Enhver Glæde her i Livet maa betales, og dette er en ringe Betaling for den Lykke at stedes for Eders Naades Aasyn.

Man ser hvorledes de forbavsede Jægere stimler sammen for at tage Ridderen i Øjesyn, og blandt mange af dem hviskes og tiskes der.

Tekst: Ja, det er jo Don Q. den berømmelige, som der allerede er skrevet en Bog om.

Hertugen maner nu til Opbrud og inviterer i skønne Vendinger Don Q. og Sancho til at være Gæstgæster i hans Slot. I det samme giver Hertuginde en Ordre til en af Jægerne, som svarer med et forstående Nix, hilser og galopperer bort, hvorefter hele Jagtselskabet sætter sig i Bevægelse. Forrest rider Hertugen og Hertuginde med Don Q. mellem sig. Sancho gør dog Forsøg paa at trænge sig ind med sit Esel, hvad der ogsaa lykkes ganske godt, saa længe Selskabet bevæger sig i Skridt, hvorimod han, da Hertugen kommanderer Trav, sakker bagud. Man ser Sancho sakke længere og længere bagud, fordi hans kortbenede Esel ikke formaar at holde Trit med Hestene.

316. I et Nærbillede ser man ham stikke i hjerteskerende Graad som et Barn, fra hvem de større Sæskende løber. 316

317. Foran Slottet. Jægeren, som fik Ordre af Hertuginde til at ride forud, galopperer ind gennem Porten, raaber Hertugens 317

Ordre ud fra Midten af Gaardspladsen, og Jægere Tjenere og Damer i forskellig Paaklædning og af forskellig Stand, kommer til Vinduer og Døre for at høre Hertugens Ordre, der i Korthed gaar ud paa at berede en festlig Modtagelse for Don Q.

318.

Et lille Skillebillede, hvor Jagtselskabet kommer galloperende, og hvor Hertugen giver Tegn til Skridt.

318

319

319.

Foran Slottet. Selskabet kommer ridende med Værdighed og i langsom Gangart. Tjenere kommer styrtende til, og unge Piger kommer løbende med Blomster.

Modtagelsen gøres saa festlig, som Forholdene og Menneskematerialet tillader. Et par Tjenere lægger en Skarlagens Kaabe over Don Q.s' Skuldre, og han føres i Højtidelighed ind i Slottet. Straks efter kommer den grædende Sancho ridende og maser sig ind paa de nærmeste, skælder dem frygteligt ud, fordi de er redet fra ham. Hertugen og Hertuginde, som befinder sig under en Hvælving, hvorfra der er Udsigt over Gaardspladsen, faar pludselig Øje paa den stakkels Vaabendrager og skynder sig at vise ham al mulig Ære, meget mere end der kunde tilkomme ham.

Tekst:

Stor Ære blev vist den berømte Ridder og hans Vaabendrager, og skønne Klæder blev dem udleveret.

320.

I et dertil indrettet Værelse ser man Don Q. og Sancho

320

Trinidad

10 Cavaleros
10 Signistas
10 Sobrados
10 Caballeros (Legado)
2 Serenos Traque
1 official

Camprecht.

Wipplinger.

Audresen.

Seemann

Im Pouch & Ball

Mr. Quisner

- Leubcker

- Höy

Bruch

Audresen.

Henry Knudsen

L.C. Kula Son

Mais

Walborn.

Paul

David

blive forsynet med fantastisk elegante Klæder. Sancho skeler stadig til Don Q. for at overtøye sig om, at han, som jo dog nok er Ridderen, alligevel ikke bliver altfor fin i Forhold til ham, og da han ser et meget iøjnefaldende og pynteligt Klædningsstykke, som Don Q. forsynes med, hvisker han til sin Paaklæder, om der ikke findes saadan noget til ham. Han trækker beklagende paa Skuldren og Sancho resignerer, men glør misundelig paa Don Q.

321.

En Sal i Slottet. Hertugen og Hertuginde omgives af Deres nærmeste Tjenerskab instruerer og forklarer, med hvilken Artighed de ønsker Don Q. og hans Væbner Modtaget. I dette Øjeblik kommer to Lakajer ind og melder hans Herlighed Løveridderen og hans Væbner, hvorefter Hertugen beder alle skyndsomst indtage deres Pladser. Nu marcherer Don Q. umaadelig stolt frem i sine fine Klæder, og nogle Skridt bag ved ham kommer Sancho sjokkende, stadigvæk skelende til den Stads, han bærer, og umaadelig vigtig. Hertugen, foran hvem de standser, siger nogle smukke Ord til Forherligelse af Ridderskabets Kronskud, den berømmelige Don Q., og man ser Billederne veksle imellem ham, Tilhørerne og Don Q. og Sancho. Sancho, der kun har een Tanke, nemlig Øen, plukker Don Q. i Tøjlet, og da Don Q. vender sig imod ham, holder Sancho Haanden for Munden og siger dette ene Ord "Øen", idet han blinker med det ene Øje til sin Herre og derefter til Hertugen og Hertuginde.

321

10 Herren
 Hartwegen
 Langenrecht
 Andressen
 1
 Peemann
 Ant. Krumpholtz
 14 Sten

1 officer
 Henry Knudsen
 2 Tjenere
 P. Meck
 Sv. Borck

10 Jamer.
 Fr. Busch
 Frk L. Busch
 Frk Gredager
 - Lembocke
 - Hoy
 6 Fr. A Jensen
 - Romm
 M. Richter
 - Ollerahl

10 Saetaler
 Steffensen
~~Fr. Jensen~~
 Walborn
 Ole Skulsm
 Andressen
 Rognard
 H. Ch. Soren

10 Fogere
 L. C. Nielsen
 Andre
 & Christen Ghungio²
 Dybbys
 Alf Hansen
 Krieger
 7 Lotings
 Fjellin
 Fjellin
 Winafer Holst

322. Nærbillede af Hertuginde, der har opfattet den lille Scene mellem de to Gæster og nu finder Anledning til at hviske noget til sin Mand, Hertugen.

Tekst: Du husker hvad der stod i Bogen, at Sancho var blevet lovet et Statholderskab over en Ø.

323. Nærbillede af Hertugen, der sender hende et forstaaende ~~Blik~~ Blik og derpaa vender sig til Sancho.

Tekst: Og I, den bedste af alle Vaabendragere, vil nu faa Eders Belønning, idet jeg herved udnævner Jer til Statholder over en af mine Øer.

324. Billede af Sancho og Don Q. Sansho, ~~xxxxxxx~~ der i sin øjeblikkelige Glæde forglemmer den Værdighed, som øjeblikket kræver, giver Don Q. et Ribbestød med Albuen, hvilket forskafter ham et irettesættende Blik fra Don Q., som dog i næste øjeblik formildes og vender sig mod Hertugparret med følgende Replik, idet han med Haanden slaar ud mod Sancho:

Tekst: Hans Hjerte er godt, hans Redelighed ubestikkelig, og han elsker Dyden af Instinkt. Jeg vover at tro, at han med disse Egenskaber vil blive en duelig Statholder ---- -- jeg kender dem der har klaret et Statholderskab med mindre---

Tekst: Dagen efter holdt den nye Statholder sit Indtog i en af
smaa
de nærmeste Byer, der til Sancho var blevet udgivet for
en Ø.

325. Foran Avilas Port eller mulig et ande Sted. Sancho med et Følge af en 10-12 eller 20 Personer rider ind gennem Byporten, modtages af Byens fornemste Repræsentanter. Kirkeklokkerne ringer, og alt, hvad der kan krybe og gaa i Byen, er mødt for at modtage den nye Statholder. Sancho selv indkasserer al den Hyldest der bliver ham til Del, med en Selvfølgelighed, som forbløffer. Han hilser naadigt til alle sine Undersaatter, og føres i Triumf til den Bygning eller det Slot, der er tænkt som hans Residens.

Tekst: Sanchos første Regeringshandling var at indtage et Fest-
maaltid.

326. Et festligt Bord er dækket i en dertil åndrettet Sal. Der er kun een Kuvert, Sancho, Statholderen, skal spise alene, og Tjenere staar i Rækker. Sancho skæver betænkeklædt til en underlig sort~~smækket~~ Fyr, der staar bag hans Stol, det er Livlægen, der passer, at Statholderen kun spiser Ting, der er tjenlige for hans Sundhed. Første Ret frembæres. Denser meget delikat ud, og Sancho skal lige til at foretage et mægtigt Indhug paa den, da den sortklædte Livlæge med sin Stav berører Fadet og beordrer

325

326

det fjernet. Sancho ser efter Maden, der fjernes, endnu før han har faaet Lov til at smage den og sender et spørgende Blik til den sorte.

327. Nærbillede af Livlægen der med Gravalvor siger:

327

Tekst: Farlig for Eders Naades Sundhed.

Sancho forstaar ikke et Munk af det hele, men slaar sig til Ro, da der i næste Øjeblik sættes en ny kostelig Ret foran ham. Det gaar nu ikke bedre med den, thi i samme ~~Øj~~ Øjeblik, Sancho vil gøre sig til Gode, bliver ogsaa den fjernet paa den sorte Livlæges Befaling. Sancho sender et hadefuldt Blik til den sorte, og da det gaar paa samme Vis med tredie Ret, springer Sancho op, ude af sig selv af Raseri. Han peger paa den sorte Livlæge og raaber:

Tekst: Maa jeg faa ham hængt Øjeblikkelig, eller ogsaa skal han piskes ud af mit ~~Kun~~ Rige.

Livlægen farer forskrækket ud af Døren, og Sancho befaler sig Maden bragt, og mens hans Vrede lægger sig, og han paabegynder Spisningen, toner Billedet bort.

328. Sanchos Maaltid afbrydes af forskellige Billeder, hvor der uden for Døren staar forskellige Mennesker lurende og morende sig over Optrinet, ligesom man ser Livlægen, saa snart han er kommen uden for Døren, knække sammen af Latter og bestormes med Spørgsmaal.

328

tribunal

2 Riberaud: Comerciante Maix
Colum.
1 Karl Criado Langby Poni Rolde Max Holms
1 Rize Criada. Soffe D. Jacobuz

Cream burros

Tekst: Hans næste Handling var at dømme i forskellige Tvistigheder.

329. Sancho sidder i Højsædet for at dømme. Omkring ham findes forskellige Representanter for Byen. Frem for ham føres en Karl og en Pige. Pigen, der først faar Lov til at forklare, fortæller, at hun fredeligt gik paa Landevejen, da hun mødte den Karl, som staar ved hendes Side. Han tilbød hende 5 Realer for at være ham til Vilje, og da hun nægtede det, voldtog han hende, og da han bagefter nægtede at betale 5 Realer, indankede hun herved Sagen for hans Herlighed Statholderen. Sancho retter et Par Spørgsmaal til hende og til ham og fælder derved sin Dom, at Pigen skal have sine 5 Realer, som hun ærlig har fortjent. Naar Pigen har modtaget sine Penge, erklærer Sancho, at hun kan gaa, og saa snart hun er uden for Døren, siger Sancho til Karlén, at han kan gaa ud og tager Pengene fra hende, hvilket Karlen ikke lader sig sige to Gange; men styrter af Sted.

330. Udenfor indhentes Pigen af Karlen, som vil tage Pengene fra hende, og vildt Slagsmaal begynder.

331. Inde i Salen er alle opmærksomme paa Støjen fra den skrigende Pige, som nu sammen med Karlen tumler ind ad Døren, hun krampagtigt holdende fast paa sine Penge, og Karlen sk stadig gørende Forsøg paa at tage dem fra hende. De tumler under dette atter hen foran Sancho, som interesseret ser paa, hvad det mon bliver til. Da han er klar over,

at det ikke lykkes Karlen at faa fat i disse Penge, standser han dem med en Haandbevægelse og siger:

Tekst: Du vil altsaa ikke give ham Pengene tilbage?

Hvortil Pigen svarer:

Tekst: Aldrig i Evighed skal det lykkes ham at faa Pengene fra mig.

hvorefter Sancho fælder sin endelige Dom, der lyder som følger:

Tekst: Om Du havde forsvaret din Dyd saa godt, som du forsvarer dine Penge, da havde du visselig ikke behøvet at anklage Manden der, og jeg befaler dig derfor at give ham Pengene tilbage.

Alle de omkringstaaende undrer sig højliggen over dette i Grunden udmærkede Tegn paa Klogskab hos Sancho, men nu kommer de næste frem, som har Klage at føre. Det er to Mænd, hvoraf den ene beskylder den anden for ikke at have tilbagebetalt et ham kontant ydet Laan. Modparten tilbyder at sværge paa, at Pengene er betalt Laangiveren tilbage. Laangiveren erklærer, at hvis den anden virkelig tør sværge derpaa, vil han tro, at Modparten har Ret, og at det er ham selv, der ikke kan huske. Man skrider derfor til Edsaflæggelsen. Manden, som har laant Pengene,

New York

Stop me Pence

støtter sig til en tyk Stok, som han nu beder sin Kontrapart holde, imens han aflægger Ed. Kontraparten tager villigt Stokken, og den anklagede lægger Haanden paa Bibelen og sværger paa, at han har leveret Pengene i sin Modparts Haand. Efter Edsaflæggelsen modtager han Stokken tilbage, og man venter paa ~~sk~~ Statholderens Dom i Sagen.

332. Nærbillede af Sancho, der ser meget spekulativ ud og pludselig siger: 332

Tekst: Maa jeg se den Stok!

Han modtager Stokken, brækker den midt over, og ud af Stokken drysser 30 blanke Mønter. Alle ser med Undren til, og Sancho udbryder:

Tekst: Manden har ikke sværget falsk; thi mens han svor, stod hans Modpart med Pengene i Haanden.

og her vender han sig mod den tiltalte:

Tekst: Du skal straffes, fordi du vilde snyde, og han skal have sine Penge.

333. Atter viser der sig stor Forbavselse hos Tilhørerne, over Sanchos Skarpsindighed. I dette øjeblik kommer en Mand styrtende ind med en Skrivelse og udbryder: 333

Tekst: Jeg er Kurér fra hans Naade Hertugen.

Han overrækker Sancho et Brev. Sancho aabner det og beder en af de Tilstedeværende om at læse det for sig. Brevet lyder som følger:

Tekst: Vore Fjender vil angribe og overfalde dig i Nat, jeg haaber, du er paa din Post og forsvarer den. Din Ven Hertugen.

P.S. Pas endelig paa dine Omgivelser; thi Spioner har allerede trængt sig ind i dit Slot for at stræbe dig efter Livet.

Sancho ser sig forskrækket om, og pludselig styrter han ud af Salen smækkende Døren i efter sig.

Tekst: Nattens blodige Begivenheder afventede Sancho i sin Seng.

334. Man ser Sanchos Seng med Sancho borte under Dynen. Nu og da stikker han forsigtigt Hovedet frem for at forvise sig om, at Krigen ikke er begyndt.

335. Uden for paa Trapper og Gange samles en Mængde af Husets Beboere og andre Borgere af Byen. Paa et bestemt Tegn giver de sig til at larme og frygteligt med Sablerne.

336. Billede af Sanchos Seng. Sancho lytter med Rædsel til Larmen og gemmer sig fuldstændig under Dynen.

334

335

336

337. Billede af hele Værelset. Dørene springer op, og Mændene styrter ind. 337

Tekst: Hr. Statholder. Hr. Statholder! Fjenden er over os. I maa hjælpe!

Men da Sancho ikke viser sig, rykker de Dynen af ham, og Sancho farer i Rædsel op over Hovedenden af Sengen. Han er dog trods Natdragten forsynet med Sabel, men nægter nu energisk at deltage i nogen Krig. Alle Mændene raaber og skriger i Munden paa hverandre og skubber ham frem foran sig. Han beder bønligt om et Skjold, som han holder foran sig, beder om et til, da han gerne vil have et paa Ryggen. Der hænges nu et Skjold paa hans Ryg, og Sancho har Besvær med at gaa.

338. Ude paa Trappen er Resultatet ogsaa, at Sancho falder, og mens han ligger der klemt inde mellem de to Skjolde, farer Mændene frem og tilbage over ham. Nu viser der sig en Skare bevæbnede Mænd i den anden Ende af Gangen, og Hærene kæmper med skiftende Held frem og tilbage over Sancho. Pludselig slaas Fjenderne paa Flugt, og Gangen tømmes. Kun Sancho ligger lig en Slildpadde paa Gulvet. Han kommer langsomt paa Benene, sømmer sig og sjokker elendig og tung om Hjertet til sit Soveværelse. 338

339. Naar han er kommet tilbage til Soveværelset, kommer alle 339

Mændene stormende tilbage, glædesstraalende og raabende, at Fjenden er slaaet paa Flugt.

Tekst: Hil! Hil! Vor nye Statholder!

Og de krydser deres Klinger over hans Hoved for at hylde ham. Sancho er imidlertid nu revnende ligeglad med Ære og Værdighed, han har faaet nok af at være Statholder, hvilket han lader dem vide med Fynd og Klem, og nu vil han op, opsøge sin gamle Herre og drage hjem og passe sit Hus som tilforn. De trænger dog ind paa ham for at bevæge ham til at blive, men Sancho ryster dem af sig, han er ganske ubøjjelig. Billedet toner bort.

Tekst: Og saa forlod Sancho sit Statholderskab efter kun een Dags Regeringstid.

339 a
Sancho drager ud gennem Byporten, ridende paa sit Esel, og uden at noget Menneske følger ham eller tager den ringeste Notits af ham.

Tekst: Paa samme Tid tog Don Q. Afsked med Hertugen og Hertuginde.

340. Han hilser paa Hertugparret og Slottets Beboere med kongelig Værdighed og forsøger med Sporerne at faa Rocinante til at te sig som en ung og vælig Ganger. Hertugen raaber;

Tekst: Hil den efter Fortjeneste aldrig tilstrækkelig lovpriste
Don Q.

og hele Mængden raaber:

Tekst: Hil! Hil! Don Q. a la Mancha!

Don Q. slaar ud med Armen til en sidste Hilsen, forsøger at kaste Rocinante rundt og gallopere derfra for at efterlade et flot og elegant Indtryk. Rocinante er imidlertid lidt træt og tung i det, men det lykkes dog at faa den af Sted, og hele Selskabet morer sig kongeligt, da de ser Don Q. gallopere ned gennem Slotsalleen.

341. Mødet mellem Don Q. og Statholder Sacho. De kommer ridende fra hver sin Side, og begge er lige forbløffede. De springer af Hest og Æsel og omfavner hinanden paa det hjerteligste. Sancho beretter nu om sin Periode som Statholder og erklærer, at han har indset, at han ikke egner sig til det og har ikke noget højere Ønske end at vende tilbage til sin Herre igen. Don Q. der i Hjertet er glad for at faa sin trofaste Vaabendrager igen, lægger ikke Skjul paa dette, og de følges nu som tidligere.

Tekst: Imidlertid nærmede Don Q.,s Skæbnetime sig.

342. Kampen med Maaneridderen. Sancho og Don Q. kommer riden-

de. Pludselig kommer Maaneridderen til Syne, eventuelt over en lille Bakkekam. Han rider lige hen foran Don Q. og spærrer ham Vejen og udbryder:

Tekst: Jeg er Ridderen af den blanke Maane. Jeg er kommet for at kæmpe med Jer, Don Q., med mindre I vil tilstaa, at min Hjertenskær er langt dejligere end Jeres Dulcinea.

Dette er mere end Don Q. kan tage imod, og han gør sig øjeblikkelig beredt til Kamp, men Ridderen af den blanke Maane udbryder:

Tekst: Hvis jeg bliver Sejrherre i denne Kamp, befaler jeg Jer at drage hjem og forblive i Jert Hjem i et Aar og i den Tid ikke røre Jeres Vaaben!

Sancho, som forstaar, at nå gælder det for Alvor, trækker sig skyndsomst tilbage for at hytte sit eget Skind, og de to Riddere stormer nu mod hinanden, og det staar hurtigt klart at den svage Rocinante ikke modstaar den store stærke Maaneridder med den unge vælige Ganger.

343. Sancho ~~flygter~~ følger bekymret Kampen bag et Træ, hvor han føler sig i Sikkerhed. Han tager en Sten op, overvejer, om han skulde lægge sit Lod i Vægtskaalen. Da han se sit Snit, kaster han Stenen, den rammer imidlertid ikke Maaneridderen, men den stakkels Don Q. i Ryggen,

343

og da Maaneridderen nu gør et kraftigt Udfald, er Don Q.'s Skæbne beseglet. Han tumler rundt med sin Rocinante og formaar ikke at rejse sig igen. Maaneridderen springer hurtig af sin Hest, sætter sin Lancespids mod Don Q.'s Strube og raaber:

Tekst: Sværg, at du drager tilbage til dit Hjem og bliver der et Aar, eller jeg støder min Lanse gennem din Strube.

344. Nærbillede af Don Q. som med svag Stemme siger: 344

Tekst: Stød kun til Hr. Ridder; thi hvad er mit Liv mere værd?

345. Nærbillede af Maaneridderen, der svarer: 345

Tekst: Nej, jeg vil ikke dræbe Jer; men jeg forlanger, at I, Ridderskabets Love tro, opfylder de Betingelser, jeg stillede før Kampen.

346. Sancho styrter nu hen for at hjælpe sin stakkels Herre paa Benene. Don Q. er saa medtaget, at han ikke formaar at holde sig oprejst. Han løfter dog sin Arm og raaber sin Sorg mod Himlen. Sancho, der synes, det lyder saa sørgeligt, begynder at græde og siger: 346

Tekst: Tab ikke Modet, Herre, et Aar gaar jo ogsaa.

Don Q. lader Armen synke.

Tekst: Jeg føler, det var min sidste Kamp.

347

347. Et andet Sted paa en aaben Plads i Skoven holder Barberen og Sognepræsten, henholdsvis paa en Hest og et Mulæsel, og Maaneridderen kommer galloperende hen imod dem, staar af Hesten, gaar hen til dem, løfter sit Visir, og man ser, at det er Samson Carrasco, som siger glædesstraalende til Præsten:

Tekst: Denne Gang lykkedes det! I Morgen vil Don Q. atter være i sit Hjem.

Barberen og Sognepræsten trykker hjerteligr hans Haand, og Billedet toner bort.

Tekst: Det var i Sandhed Ridderen af den bedrøvelige Skikkelse, der den Gang vendte hjem.

348

348. Sanchø trækkende Eslet, paa hvilken Don Q. sidder, ikke overskrævs, men sidelængs, og med Hovedet dybt hængende. Rocinante sjokker bagefter, bundet til Ruzios Hale, og paa denne Maade naar de uden for Don Q.s Gods,

349. *Don Q. Gods*
 hvor de modtages af en Del af Byens Befolkning samt Husholdersken, Søsterdatteren, Barberen, Præsten og Samson Carrasco, der allerede ad anden Vej er naaet hjem.

349

Don Q. bæres ind, og Sancho staar vemodig og ser efter ham, da Døren smækkes i for Næsen af ham. Sancho bestormes nu med Spørgsmaal af de omkringstaaende, men han hverken hører eller ser dem, med Øjnene fulde af Taarer og med bøjet Hoved trækker han af med sit Esel.

Tekst: Don Q. havde spaaet rigtigt, Kampen med Maaneridderen blev hans sidste Kamp.

350. Uden for Sanchos Hus staar Sancho stille beskæftiget, og en af Byens Beboere kommer løbende hen til ham. 350

Tekst: Naa, Jeres Herre er nok ved at gøre sit Regnskab op.

Sancho studser, og spørger, hvad han mener med det, hvortil den anden svarer, at han har hørt, at Don Q. ligger for Døden og ikke vil leve Dagen over.

351. Nærbillede af Sancho, der stirrer paa ham som lammet, Graaden begynder at hive i hans Mundtøge. Pludselig smider han, hvad han staar med i Haanden, og løber, alt hvad han kan. 351

352. Billede fra Landsbyens Gader, hvor Sancho kommer løbende for at naa op til sin Herre. 352

353. Soveværelse hos Don Q. Don Q. ligger bleg og døende, omgivet af Husets nærmeste, hvorimellem Husholdersken, 353

Søsterdatteren, Presten, Barberen og Samson Carasco.
Sognepresten staar læsende, og Søsterdatteren og Hushol-
dersken græder.

354

354. Foran Porten. Sancho kommer løbende foran Porten og
banker som en rasende med Dørhammeren. Porten, som ik-
ke har været rigtig lukket, springer op, og Sancho strø-
mer ind.

355

355. I Soveværelset. hvor den døende Don Q. ligger som i
forrige Billede, kommer Sancho hurtigt, men dog forsigt-
tigt ind. Han skubber sig en Plads mellem de omkring-
staaende og kaster sig paa Knæ ved Sengen og kysser sin
Herres Haand. Don Q. drejer Hovedet og ser, at det er
hans trofaste Vaabendrager. Han gør Forsøg paa at om-
favne ham, men har ikke Kræfter. Sancho bøjer sig over
den døende og raaber:

Tekst: Herre, Herre. I maa ikke dø. Vi skulde jo ud igen, hav-
de I lovet.

Don Q ser paa ham med bristende Øjne, og hans Øje lukkes
stille til. Sancho bøjer sig grædende over den døde,
og man ser paa de omkringstaaendes Miner, at nu sluttede
den sindrige Adelsmand, Don Q. a la Mancha, sin Færd som
vandrende Ridder.

A/S PALLADIUM, København

præsenterer

13. DON QUIXOTE AF LA MANCHA

Ridderen af den bedrøvelige skikkelse
hans levned og bedrifter

Efter roman af
Miquel Cervantes de Saavedra

Iscenesat af Lau Lauritzen

Fotografer: Julius Jaenzon
Hugo J. Fischer

Hovedpersonerne:

Don Quixote	Carl Schenstrøm
Sancho Panza	Harald Madsen
Lucinda	Carmen Villa
Dorothea	Lise Bauditz
Cardenio	Svend Melsing
Fernando	Carl Hillebrandt
Don Quixotes søsterdatter . .	Vera Hansen
Husholdersken	Agis Winding
Præsten	Chr. Schrøder
Barberen	Regnar Bjelke
Samson Carrasco	Torben Meyer
Lucindas fader	Philip Bech
Lucindas moder	Vera Lindstrøm
Hertugen	Fritz Lamprecht
Hertuginde	Klara Schwartz
Slotspræsten	Oscar Stribolt

1. Det er 300 år siden denne roman udkom, der den dag i dag må anses som verdens mest berømte. Den er i tidernes løb tydet på mangfoldige måder - de unge har moret sig over den, de gamle har berømmet den.
2. Turgenev siger: "Hver den, der søger at forbedre verden, er noget af en Don Quixote".

1. akt

3. Et spansk ordsprog siger, at en lærke, der vil flyve over La Mancha sletten, må have proviant med.
4. Her boede en fattig landadelsmand, Don Quixote.
5. Don Quixote brugte sin meste tid til læsning af ridderromaner.
6. Denne evindelige læsning af dårlige ridderromaner havde efterhånden gjort ham ganske forrykt, og både hans slægtninge og venner var meget bekymrede for ham.
7. "Hans søsterdatter siger, at sådan har han siddet hele natten."
8. (trykt i bog med gammel skrift)
Med et drabeligt hug kløvede den vældige ridder troldens syv hoveder, og prinsessen var frelst.

9. "Fordømte troldpak! Kom an!"
10. "Se, nu er han helt forrykt!"
11. "Se! Der ligger den onde troldkarl - besejret ved min arms styrke!"
12. "I må ikke spilde min tid, præst, verden er fuld af uret, mange ulykkelige venter på min hjælp, jeg har meget at varetage!"
13. "Hvis ikke det er gået over til i morgen, må vi spærre ham inde!"
14. Men allerede ved solopgang drog Don Quixote ud på sin første færd.
15. Han vidste fra sine romaner, at en ridder bør være ulykkelig foreleket i en prinsesse - men hvor var en sådan at finde?"
16. "Skønne prinsesse Dulcinea af Tobosco! Ved tanken om din dejlighed vil min vældige arm udføre uhørte bedrifter!"

17. I Don Quixotes fantasi antog alt og alle den skikkelse HAN ønskede. Et værtshus blev for ham til en borg og en almindelig krovsart til borgherre.
18. I denne prægtige borg ventede Don Quixote at møde gæstfrihed for natten.
19. "Skønne møer! Eders ydre røber, at I er af ædel byrd. Jeg ønsker at tale med eders fader - borgherren!"
20. "Velkommen, hr. ridder!"
21. "Vær forsigtig, thi Rosinante er verdens ædleste ganger!"
22. Det nagede Don Quixote, at han ikke, som det sig hør og bør, havde modtaget ridderslaget.
23. "Mit slotskapel er under reparation, men hvis herren vil våge over eders våben der ved vandtruget, skal jeg slå eder til ridder i morgen tidlig."
24. "Jeg takker jer, nådige borgherre."

25. Om natten holdt den stakkels forrykte idealist vagt ved gårdens vandtrug, som om det havde været kirkens sakristi.
26. "Nu skal I se løjer!"
27. "Formastelige! Vover du at forstyrre mig i min hellige vagt!"
28. "Lad os stene den nar!"
29. "Fejge slyngler, som ikke tør indlade jer i ærlig kamp."
30. "I har våget længe nok, herre. Jeg skal slå jer til ridder med det samme!"
31. "Nu erklærer jeg, at I er ridder så ægte som nogen."
32. "Gud gøre jer til en lykkelig ridder!"
33. Om morgenen forlod Don Quixote vartshuset for at søge nye eventyr.

34. Købmænd fra Toledo.
35. "Stands! Og erklar, at Dulcinea er den dejligste kvinde i verden - eller bered jer på en hastig død."
36. "Vis os damen, herre, thi vi kan jo ikke berømme en dame, vi ikke kender!"
37. "Uslinge! Min arm er stærk nok til at kæmpe mod jer alle!"
38. "Herregud, er det jer, herre!"
39. Således endte Don Quixotes første udfærd.

---

2. akt

40. Efter præstens råd har man besluttet at opbrænde de skadelige ridderromaner ...
41. ... desuden at mure reolen til.

42. "Se her har vi Don Olivantes Bedrifter - en af de aller-
varste af slagsen."
43. "Fy for den lede! På bålet med den!"
44. "Læg jer nu pænt ned, til I er fuldkommen frisk."
45. Men allerede næste dag var Don Quixote på benene og
søgte straks sine bøger.
46. "Stod ikke mine bøger her?"
47. "Jo herre, men jeg tror, det var fanden selv, der hentede
dem, for det knagede og bragede, da han fo'r gennem
skorstenen med dem."
48. "Nej, ikke fanden! Det er troldpakket, som forfølger mig."
49. "Men jeg skal bekæmpe og dræbe dem alle."
50. I nærheden boede en mand, som hed Sancho Panza.

51. Med ham forhandlede Den Quixote i al hemmelighed.
52. "Nå, Sancho, har du betænkt dig?"
53. "Jeg ved ikke rigtigt ..."
54. "Jeg kan gøre dig til statholder over en ø!"
55. "Eller til konge!"
56. "Et kongerige som Danmark vil passe dig som en handske."
57. "Vil det så sige, at Therese bliver dronning?"
58. "Skrup af, kælling!"
59. "Jeg tror, jeg tager med, herre ..."
60. "Så udnævner jeg dig til min våbendrager."

61. "... men lad være at sige noget til Therese."
62. Næste morgen drog de af sted, uden at nogen anede det.
63. "Hvornår får jeg den ø?"
64. "Sancho, endnu har vi ikke redet en time. Vi må jo først øve bedrifter!"
65. Don Quixotes første store eventyr.
66. "Ser du disse umådelige kæmper?"
67. "Ser du ikke disse giganter?"
68. "Deres arme kan blive indtil en mil lange!"
69. "Jamen, det, herren ser dér, det er jo vejmøller!"

70. "Fejge usle skabninger! I skal stå mig til regnskab!"
71. "Herre! Pas på vingerne!"
72. "Jeg sagde jo, det var vejrøller, og kun den, som selv har vejrøller i hovedet, kunne tage fejl!"
73. Det er nu på tide at berette om et elskende par i en af Andalusiens skønne byer.
74. "Jeg taler i dag med din fader."
75. "Det er min bøn til eder, at I vil skænke mig Lucindas hånd!"
76. "Denne sag er af så stor vigtighed, Cardenio, at I bør lade eders fader tale med mig."
77. "Mit samtykke har I!"
78. "Min fader! Intet er lettere! Jeg vil bede ham tale med eder."

79. "Min søn, jeg har netop modtaget budskab, at hertugen rejser bort."
80. "Han har udset dig til ven og selskab for sin søn Fernando."
81. "Det er en ære for dig. Du må rejse, og dit frieri må vente!"
82. "Lucinda, jeg må rejse ..."
83. "Hertugen har ønsket det, og fader har befalet det."
84. "Lucinda, vil du vente på mig?"

---

3. akt

85. En måned er gået. Cardenio og Fernando har sluttet et inderligt venskab.
86. "Se, kære Cardenio, dernede bor den skønne Dorothea, som jeg har fortalt dig om."

87. "Dér nede! Er det da en bondepige?"
88. "Ja, men aldrig så jeg to øjne så skønne som hendes!"
89. "Det får du mig ikke til at tro, Fernando!"
90. "Velan, følg med!"
91. "Dorothea, vi er tørstige - tør vi bede om en slurk vin?"
92. "Dorothea, jeg kommer herved i aften - jeg må og vil tale med dig!"
93. "Nå, hvad synes du?"
94. Da mørket faldt på.
95. "Hvad er det, du sidder og ser efter?"
96. "Jeg så bare efter, om porten var lukket!"

97. "Jeg tror, det er på tide, vi går til ro!"
98. "Dorothea ... jeg elsker dig!"
99. "Dorothea ... jeg sværger, at du skal blive min hustru!"
100. Ved Puerta Lapice lå et værtshus.
101. Hertil kom en aften Don Quixote dødtræt af dagens anstrengelser.
102. Kvægdriveren ventede besøg af sin kæreste ... kropigen.
103. "Se, om han sover."
104. "Åh, skønne prinsesse, hvor stor din kærlighed må være, at du opsøger mig på mit leje!"
105. "Hjælp! H-j-a-l-p!"

106. "Jeg holdt den skønneste prinsesse i mine arme ..."
107. "Men en ond troldmand slog mig i ansigtet, da jeg ville kysse hendes rosenlåber."
108. "Tillad mig i al underdanighed at sige, at det var en skrap prinsesse hende!"
109. Næste morgen.
110. "Det er enhver's pligt uden vederlag at huse og beværte en vandrende ridder!"
111. "Fordømte stimænd og røverpak! Vil I slippe min væbner!"
112. "Det var ikke mennesker, Sancho. Det var spøgelser - derfor kunne jeg ikke komme dig til hjælp!"

4. akt

113. "Jeg drikker på sundhed for Dorothea, Verdens dejligste kvinde!"
114. "Langes du efter din elskede?"
115. "Skal vi ride en tur hjem til dig?"
116. "Så skal du se Lucinda - ingen kan sammenlignes med hende."
117. "Velan - vi rider straks, så er vi der i morgen tidlig."
118. Dagen efter kunne Cardenio atter se sin elskede.
119. "Herfra vil du kunne se hende og selv være skjult."
120. "Lucinda, mit hjerte længtes!"
121. "Så du hende, Fernando?"

122. "Ja, hun er smuk, Cardenio."
123. "Hører du krigstrompeterne! En hær marcherer imod os!"
124. "Jeg kan høre nogle får, som bræger."
125. "Nu skal du se min tapperhed!"
126. "Herre! Det er får! Det er får!"
127. For Fernando eksisterede nu kun een kvinde - Lucinda.
128. "Hvad sidder du og tænker på, Fernando?"
129. "Se! Lucinda sender mig dette brev."
130. (Brev)
Kendte I min længsel, så talte I endnu i dag med min fader.

131. "Skal jeg tale din sag, Cardenio?"
132. "Så må du til gengæld gøre mig en tjeneste ..."
133. "... ride hjem med brev til vor hushovmester og bringe svar tilbage."
134. "Jeg bringer hilsen og budskab fra eders unge herre!"
135. (Brev)
Under et eller andet påskud må du holde Cardenio tilbage i mindst otte dage.
Fernando.
136. "Don Fernando anmoder om en større sum penge. Jeg må bede eder have tålmodighed ... i morgen skal jeg gøre mit bedste ..."
137. "I morgen! Skal jeg virkelig vente til i morgen?"
138. Mester Antonio var barber i to landsbyer og drog daglig fra den ene til den anden.

139. Som værn mod regn og sol var bækkenet fortrinligt.
140. "Se Sancho, se! En ridder med guldhjælm!"
141. "Se Sancho, jeg har erobret en hjælm af det pureste guld."
142. "Det er et barberbækken, herre!"
143. "Har du set så skøn en hjælm, Sancho?"
144. På sjette dag ventede Cardenio på hushovmesterens svar.
145. "I er så tungsindig, unge herre. Er her ikke godt at være?"
146. "Får jeg ikke eders svar i dag, hr. hushovmester?"
147. "Jeg gør mit bedste, unge herre. Men se jer om, hvor her er skønt."

148. (Brev)
Fernando har sveget jer. Kom straks. Det
gælder vor lykke.
Lucinda.
149. "Hvorhen så hastigt, herre?"
150. "Gamle slyngel!"
151. Og medens katedralens klokker ringede til bryllup,
jog Cardenio gennem Sierra Morena.
-
5. akt
152. "Du tøver med svaret ..."
153. "Du siger måske nej ...?"
154. "Hun vil ikke ha' jer!"
155. Hvorledes Don Quixote skænkede friheden til mange
ulykkelige.

156. "Atter et eventyr, Sancho!"
157. "Den bliver værre end med fårene, for det er kongens folk, kan jeg se."
158. "Hvad har disse ulykkelige gjort, at I bortfører dem på denne måde?"
159. "Det er slaver til hans majestæts galejer."
160. "Tillader I Don Quixote af La Mancha at tale med disse stakler?"
161. "Jeg tog et brød, fordi jeg sultede."
162. "Hvad kommer det jer ved! I kan jo dog ikke hjælpe!"
163. "Og du ... hvad har du gjort?"
164. "Ingenting, herre ... jeg ved ikke af nogen ting ..."

165. "Jeg forlanger disse mennesker sat i frihed - straks!"
166. "I må jo være gal!"
167. "Jeg befaler jer, at I fremstiller jer for Dulcinea af Tobosco med hilsen fra hendes ridder Don Quixote."
168. "Hvis I nægter, skal jeg spidde jer på min lanse."
169. "La' vær' med det!"
170. "At gøre godt mod slyngler, Sancho, er som at hælde vand i havet."
171. Hjemme var man i stor uro for Don Quixotes skæbne.
172. "Nu tager barbereren og jeg afsted, og vi skal gøre alt for at finde ham."
173. Sancho holder vagt.

174. "Stå stille, Russio!"
175. "Fy, Russio!"
176. "Det er ikke tyveri, Sancho. Det er troldepakket, der forfølger os."
177. "Sikken en underlig én, der står dér oppe."
178. "Han kommer her ned."
179. "Hvorfor er I her ... og i den forfatning?"
180. "For mine synders skyld ..."
181. "... og for at råbe min ulykke mod himlen!"
182. "Udøs eders hjerte! Don Quixote stiller sit sværd og sin lanse i eders tjeneste."
183. "Jeg elskede Lucinda ... og Fernando var min ven."

184. "Jeg spørger ... kender I Lucinda?"
185. "Jeg elskede hende højere end mit liv ... de stjal min lykke ..."
186. "Ha! Troløse Fernando!"
187. "Dit hjerte består af svig og falskhed!"
188. "Hvad kommer jeres fjollede kærlighed os ved?"
189. "Sancho, den ridder var vanvittig af kærlighed."
190. "Det samme vil nu jeg være!"
191. "Jeg vil sørge over Dulcineas hårde hjerte."
192. "Hvorfor nu det, herre?"
193. "En ridder bør lide af ulykkelig kærlighed, Sancho."

194. "Du skal bringe hende bud, at jeg er blevet forrykt af kærlighed til hende!"
195. "Nu skal du se, hvor forrykt jeg er blevet!"
196. "Det er da noget underligt noget, herre."
197. "Lad nu vær', herre! Hører I!"
198. "Det er nok, herre! Hold op! Det ser forfærdeligt ud!"

---

6. akt

199. "I har vel ikke set noget til en riddersmand i rustning?"
200. "Der har vi jo selve Sancho!"
201. "Sancho, hvor er din herre henne?"
202. "Kom indenfor, Sancho, og lad os høre lidt nærmere."

203. "Nej, ellers tak! Der er spøgelse!"
204. "Du skal ikke være bange!"
205. "Nå, fortæl så, Sancho!"
206. "Min herre står på hovedet i bar skjorte ..."
207. "... det er for at blødgøre Dulcineas hårde hjerte, siger han!"
208. "Kan I ikke låne os nogle kvindeklæder?"
209. "Vi skal spille en lille komedie, og dertil skal vi bruge dem."
210. "Sig mig, Sancho, om jeg ligner en rigtig prinsesse?"
211. "Er det nu også galt med jer?"

212. "Ser du, Sancho, din herre må hjem og hvile lidt ... derfor bruger vi list ..."
213. "Vi lader barberen agere prinsesse og anråbe om Don Quixotes bistand."
214. Prinsessen ankommer til Sierra Morena.
215. "Sikke nogle pæne ben den dreng har!"
216. "Hvordan kommer du her, lille pige?"
217. "Se, der er han igen - den tossede!"
218. "Herre, det er ikke mig, der er Fernando ... jeg hedder kun Sancho Panza."
219. "Er du ikke Dorothea, som Fernando elskede?"
220. "Hvorfor er du her?"

221. "Jeg kunne ikke være i mit hjem for sorg og skam!"
222. "Jeg ville opsøge og dræbe ham, som havde bragt mig i ulykke ..."
223. "... men jeg fandt ham ikke ... han var draget bort ..."
224. "Ved du, at kvinden, han bedrog dig med, var min elskede?"
225. "Pas på! Nu får han et anfald igen!"
226. "Hør nu her, børn, og lad en gammel præstemand tale."
227. "Alt kan måske vende sig til det gode ..."
228. "En god gerning kan den lille pige gøre ved at hjælpe os med en anden ulykkelig ..."
229. "Vi skal bruge en prinsesse, og hun, som står der, synes jeg ikke er så pæn!"

230. Den forelskede ridder.
231. "Herre, her er en prinsesse, som anråber om jeres bistand!"
232. "Hendes fader er stødt fra tronen af en ond troldmand ... kun I kan hjælpe hende!"
233. "Herre, jeg har rejst i nætter og dage for at finde den berømte Don Quixote."
234. "Stå op, skønne prinsesse! I har ikke rejst forgæves!"

---

7. akt

235. Det hellige Santa Cruz.
236. "Ud med jer! Her kommer en prinsesse!"
237. "Sancho! Vil du tage vare på Rosinante - min edle stridshest!"
238. "Hvor er den tyveknegt, som stjal Ruzzio?"

239. "Nu får vi huset fuldt ... her kommer nye gæster!"
240. "Jeg vil ikke ses af nogen."
241. "Kan en kirkens tjener være til nogen trøst?"
242. "I skal ikke bryde jer om hende, præst!"
243. "Hun har ikke for skik at takke - og alt, hvad hun siger, er løgn."
244. "Hvad vover I at sige!"
245. "Aldrig har jeg sagt nogen løgn!"
246. "Himmel! Hvad er det for en stemme?"
247. "Usling, som kaldte dig min ven og stjal min lykke!"
248. "Hold inde!"

249. "Don Quixote tillader ikke kamp, hvor kvinder er til stede!"
250. "Har nogen øvet uret, da drages han til ansvar af mig!"
251. "Nu skal I se min herre ... nu skal I bare se!"
252. "Det sømmer sig ikke, at denne kvinde ligger på knæ for jer!"
253. "Gør jeres uret god, eller frygt Don Quixotes vrede!"
254. "Jeres lidelser kender jeg ..."
255. "... I være lykkelige fra dette øjeblik!"
256. "... Don Quixote vil det således!"
257. "Og I, herre ridder ... pris eder lykkelig, at skæbnen bringer en sådan kvinde for eders fødder!"

258. "Dorothea ... nu da jeg ser dine øjne igen, ved jeg, at det var dig, jeg elskede!"
259. "Godt klaret, herre! Sådan skal det være!"
260. "Sancho! Tag sømmeligheden i agt!"
261. Da alle var gået til ro, sad tilbage to par, som endnu havde meget at fortælle hinanden.
262. "Hjælp!"
263. "Kom og hjælp min herre! Han kæmper en forfærdelig kamp ..."
264. "Jeg kan høre, blodet flyder hen ad gulvet!"
265. "Sancho! Jeg har besejret og dræbt dem alle!"
266. "I har besejret el værtens rødvin ... det bliver en artig regning, herre!"

8. akt

267. "Tror I ikke, han bliver hjemme nu?"
268. "Vi må sørge for, at intet minder ham om det forrykte riddervæsen ..."
269. "... og passe meget på, hvem han taler med."
270. "Jeg skal tale med min herre!"
271. "Sancho!"
272. "Det var bare den ø, jeg ville snakke lidt om!"
273. "En ridder glemmer aldrig sit løfte, Sancho!"
274. "Se Sancho! Igen en sørgende ridder!"
275. "Goddag, kollega."

276. "Hvorfor jamrer I sådan? Har I lidt nederlag?"
277. "Nederlag? JEG, som har besejret den store Don Quixote!"
278. "Det lyver I i jeres hals ..."
279. "... thi jeg og ingen anden er Don Quixote!"
280. "Når min herre slås med din herre, vil jeg slås med dig."
281. "Hvorfor det?"
282. "Vi er jo ikke uvenner."
283. "Når vi ingen våben har, kan vi klaske hinanden om ørene med de to sække."
284. "Herre, lad os se hans ansigt!"
285. "Han ligner litteraten!"

286. "Fordi jert ansigt ligner Samson Carrasco's, skåner jeg jert liv ..."
287. Mødet med prinsen og prinsessen.
288. "Herre, det er prinsen og prinsessen."
289. "Don Quixote hilser eder!"
290. "En lykkelig skabne, der forundte mig at mødes med den navkundigste af alle riddere!"
291. "Er det den berømte Sancho Panza?"
292. "Har prinsessen måske hørt mig omtale?"
293. "I gøre min fader den ære at ride med, at det må forundes ham at se den aldrig tilstrækkelig lovpriste Don Quixote!"
294. Ved ilbud var slottet underrettet om Don Quixotes ankomst.

295. "Det sømmer sig lidet for så stor en ridder at knæle for så ringe en hertug!"
296. "Eders fjender er mine, og min arm og min lanse er eders!"
297. "Og I er altså Sancho Panze?"
298. "Vi ved alle, at I anses for verdens ypperligste våben-
drager."
299. "Sancho! Jeg ved, at din hu står til at blive konge
eller statholder!"
300. "Jeg finder Sanchos ønske ganske rimeligt."
301. "Jeg overdrager dig da statholderskabet over en ø, som
jeg ejer, og som jeg endnu ikke har givet bort."
302. "Hans redelighed er ubestikkelig, og han elsker dyden
af instinkt."
303. "Jeg tror, han med disse egenskaber vil blive en duelig
statholder."

304. "Skulle dine byrder blive for tunge, Sancho - skulle dit hjerte længes, da vil du altid finde mine arme åbne!"

---

9. akt

305. Den nye statholders indtog.
306. Byen var underrettet om den morskab, der ventede den, og havde forberedt en festlig modtagelse.
307. "Lange leve vor nye statholder!"
308. Statholderens første måltid.
309. "Vi kunne begynde med gåsen."
310. "Den spise er for tung for statholderens mave."
311. "Bær den ud!"

312. "Skal vi se, hvad der er i terrinen."
313. "Det er min livret!"
314. "Som statholderens livlæge må jeg forbyde så krydret en ret. Bær den ud!"
315. "Der står en lille høne der ..."
316. "... eller måske lidt fisk ..."
317. "Alt, hvad der er tilberedt af kød og fisk, er skadeligt for statholderens helbred. Bær det ud!"
318. "Han skal hænges!"
319. "Hæng livlægen i den højeste galge!"
320. Som dommer viste Sancho en skarpsindighed, der forbavsede alle.
321. "Hvorfor er du ikke hængt?"

322. "Statholderen forveksler mig med min broder, der blev hængt for en time siden."
323. "Hvor mange brødre er I?"
324. "Fem, hr. statholder ... kun fem!"
325. "Hvad har du at klage over?"
326. "Den slyngel dér har overfaldet mig."
327. "... og nu bagefter nægter han mig en erstatning på 5 realer."
328. "Jeg ved ikke, om damerne synes, at 5 realer er for meget?"
329. "Er det sandt, hvad hun siger?"
330. "Nej, hr. Dommer ... det er løgn ... jeg troede, hun holdt af mig ..."

331. "... og den gang var der ingen snak om 5 realer!"
332. "Værsgo', betal hende de 5 realer."
333. "Du kan jo tage pengene fra hende igen."
334. "Nu vil den mærkeslyngel tage de penge, som dommeren sagde, jeg skulle have."
335. "Jamen, du har dem da endnu."
336. "Ja, det har jeg, og det skal heller ikke lykkes ham at tage dem fra mig."
337. "Hvis du havde værnet din dyd lige så godt, havde der ikke været noget at klage over."
338. "Giv ham pengene tilbage."
-

10. akt

339. Efter en anstrengende og brydsom dag.
340. "Hr. statholder, vågn op! Her er budskab fra hertugen."
341. "Læs det for mig."
342. "I er omgivet af farer. Vi har bragt i erfaring, at eders fjender i nat vil overrumple slottet og stræbe eder efter livet. Vær derfor på eders post."
343. "Luk alle porte og sæt vagt ved alle ind- og udgange. Skynd jer! Skynd jer!"
344. "Hr. statholder - I er den eneste, der kan frelse os! I må stå op og føre os mod fjenden!"
345. "Ingen skal krumme et hår på statholderens hoved, så længe jeg lever!"
346. Medens slottet sov.
347. "Jeg bryder mig ikke mere om at være statholder!"

348. Don Quixotes møde med måneridderen.
349. "Jeg er ridderen af den blanke måne, og jeg påstår, at min elskede er langt skønnere end eders Dulcinea.
350. "Når I vover den påstand, må I kæmpe med Don Quixote."
351. "Jeg er parat, men jeg forlanger, hvis jeg sejrer, at I drager til eders hjem og forbliver der et år uden at røre eders våben."
352. "Jeg kender ridderskabets love og skal rette mig derefter."
353. "Sværg at I drager hjem, eller jeg støder lansen gennem eders hals."
354. "Stød kun til, hr. ridder, thi mit liv er dog intet mere værd.
355. "Kom og sørg for din herre!"
356. "Sancho ... jeg føler, det var min sidste kamp ..."

357. "Det må I ikke sige, herre ... et år går jo hurtigt."
358. Don Quixote fik ret - det blev hans sidste kamp.
359. "Hvor er min søsterdatter?"
360. "Jeg ved godt, jeg har været en tåbe ... sig det til dem."
361. "I må ikke dø, herre ... hører I ..."
362. "... I havde lovet, at vi skulle ud igen ..."
363. "Tak, Sancho ... for din trofasthed ..."
364. "Han er død!"
365. Og således ender beretningen om ridderen af den bedrøvelige skikkelse.
-